

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

101

Bilgelik Öyküsü

101 BİLGELİK ÖYKÜSÜ

101 BİLGELİK ÖYKÜSÜ

Derleyen: Emine Ebru

Öyküler

178 sayfa

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2013, SUFİ

www.kafekitap.com

iletisim@kafekitap.com

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık

İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul

0212 615 22 99

ISBN 978-605-143-066-9

Baskı: Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Taksim Cd. Yoğurtçu Faik Sk. No 3 Taksim Beyoğlu İstanbul

101 BİLGELİK ÖYKÜSÜ

Derleyen: Emine Ebru

ANLAMLI HAYAT

Bir zamanlar bir dağın yamacında yalnız başına yaşayan bir bilge varmış. Maddi ve manevi dertleri olanlar dünyanın birçok bölgesinden bu yöreye gidip bu bilgini ziyaret ediyor, ona akıl danışıyorlarmış. Bir gün genç bir adam kafasına takılan bir soruyu sormak için buraya gelmiş. Küçük bir kulübe olarak düşündüğü bu yer adeta bir saray yavrusuymuş. İçeride birçok insan soru ve sorunları için uzun bir kuyruk oluşturmuş. Bu genç de sıraya girmiş.

Sıra ona gelince sorusunu sormuş: "Bana yaşamı özetler misin? Nasıl bir hayat en iyi hayattır?"

Bilge cevap vermiş: "Bu soruya vereceğim cevap uzun olacak, sıranın bitmesini beklemelisin ki rahat rahat konuşalım. Sen bu arada benim evimi gez. Bir de sana bir kaşık sıvı yağ veriyorum. Sakın onu dökmeyesin.

Genç, elinde yağ dolu kaşıkla odaları dolaşmış. Uzun bir süre sonra tekrar bilginin karşısına çıkmış. Bilge adam sormuş:

"Evimi dolaştın mı?"

"Evet" cevabını alınca devam etmiş:

"Peki halılarımın desenlerine dikkat ettin mi hangi şekiller var?"

"Hayır dikkat etmedim." "Peki kitaplarım, kitaplığım nasıl, duvar resimlerimi inceledin mi?" Genç karşılık vermiş:

"Ama ben yağ dökülür endişesiyle onlara dikkat edemedim."

"Pekala, o zaman şimdi git evimin eşyalarını iyi tanı ki beni de tanıyasın. Bu arada yağa dikkat et."

Genç, evi dolaştıktan sonra tekrar gelmiş ve evdeki bütün eşyalar hakkında ayrıntılı bilgiler vermiş.

"Çok güzel gerçekten çok dikkatli incelemişsin, peki ama yağ ne âlemde? Yağa dikkat ettin mi?" diye sormuş bilge adam. Genç şaşkın, kaşığa bakarak

Eyvah... Evi incelerken yağı unutmuşum, yağ dökülmüş."

Bilgin, gencin ilk sorusunu gülümseyerek cevaplamış:

"Anlamlı hayat şudur: Elindeki iki damla yağ dökmeden etrafını inceleyebilmek."

GÜL YAPRAĞI

Uzakdoğu'da bir budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu. Burada geçerli olan incelik, anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmektir.

Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı, kapıda öylece durdu ve bekledi. Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda herhangi bir tokmak veya çan, zil yoktu. Bir süre sonra kapı açıldı. İçerideki budist rahip, kapıda duran yabancıya baktı.

Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı.

Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu. Budist bir süre kayboldu. Sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı. Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demektir.

Yabancı, tapınağın bahçesine döndü. Aldığı bir gül yaprağını kabin içindeki suyun üstüne bıraktı. Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı içerideki budist rahip saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı. Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı.

ÜÇ FİLTRE TESTİ

Bir gün bir tanıdık büyük filozofa rastladı ve dedi ki:

“Arkadaşınla ilgili ne duyduğumu biliyor musun?”

“Bir dakika bekle,” diye cevap verdi Sokrates:

“Bana bir şey söylemeden evvel senin küçük bir testten geçmeni istiyorum. Buna 3’lü Filtre testi deniyor.”

“Üçlü filtre mi?”

“Doğru” diye devam etti Sokrates;

“Benimle arkadaşım hakkında konuşmaya başlamadan önce, bir süre durup; söyleyeceğini gözden geçirmek iyi bir fikir olabilir. Bu, ona üç filtre testi dememin sebebi birinci filtre gerçek filtresi. Bana birazdan söyleyeceğin şeyin tam anlamıyla gerçek olduğundan emin misin?”

“Hayır” dedi adam, “Aslında bunu sadece duydum ve...”

“Tamam” dedi Sokrates;

“Öyleyse, sen bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorsun.

Şimdi 2. filtreyi deneyelim, iyilik filtresini. Arkadaşım hakkında bana söylemek üzere olduğun şey iyi bir şey mi?”

“Hayır, tam tersi” dedi adam.

“Öyleyse” diye devam etti Sokrates; “Onun hakkında bana kötü bir şey söylemek istiyorsun ve bunun doğru olduğundan emin değilsin. Fakat yine de testi geçebilirsin, çünkü geriye bir filtre daha kaldı: Yararlılık filtresi. Bana arkadaşım hakkında söyleyeceğin şey benim işime yarar mı?”

“Hayır, gerçekten yaramaz,” dedi adam.

“İyi” diye tamamladı Sokrates. “Eğer, bana söyleyeceğin şey doğru değilse, iyi değilse ve işe yarar bir şey değilse bana niye söylüyorsun ki?”

DERVİŞ KAŞIKLARI

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine; "Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?" "Bakın göstereyim" demiş ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsi oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da derviş kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar.

Ermiş; "Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz" diye bir de şart koymuş. "Peki" demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götürüyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan.

Bunun üzerine, "Şimdi..." demiş ermiş, "Sevgiyi gerçekten bilenleri çağıralım yemeğe." Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen, ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. "Buyurun" deyince her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp, sonra karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan.

"İşte" demiş ermiş, "Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacak-

tır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır. Şüphesiz şunu da unutmayın. Hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman..."

HAYAT

Talebelerinden biri Konfüçyus'a,
"Ölüm nedir?" diye sorduğunda, Konfüçyus'un cevabı şu olmuş:
"Hayat hakkında ne biliyorsun ki, sana ölümden bahsedeyim."

BEYAZ AT VE HÜKÜMDAR

Hükümdarın birinin beyaz bir atı varmış. Hükümdar, bu atını çok severmiş. Bir gün bütün maiyetinin hazır bulunduğu bir sırada:

- Bu beyaz atımın ölüm haberini getirenin kafasını uçurabilirim. Çok dikkatli olun. Çünkü bu beyaz atı canım kadar seviyorum. Onun ölüm haberi ben-
de kriz geçirtebilir, demiş.

Günün birinde, her şeyin eceli gibi beyaz atın da eceli gelir. Ve beyaz at ölür. Hükümdarın adamlarında bir telaştır kopar. Kimse cesaret edemez ki, beyaz atın ölümünü hükümdara haber versinler. Seyis başı, düşünür taşınır, olacak gibi değil. Ben gidip hükümdara haber vereceğim. Öyle olsa da, böyle olsa da bizim kafa gidecek, der. Ve Seyis başı, hükümdarın huzuruna çıkar:

- Hükümdarım, der. Sizin beyaz at var ya!

- Evet der, Hükümdar. Seyis başı:

- O, yatmış, ayaklarını dikmiş, gözlerini yummuş, karnı şişmiş, hiç nefes almıyor, der. Hükümdar:

- Seyis başı, seyis başı! Desene, bizim beyaz at öldü!

Seyis başı:

- Aman hükümdarım! Ben demedim, siz dediniz hükümdarım, siz dediniz der ve kafayı kurtarır.

İNCİL VE SİGARA

Bir rahibe sormuşlar: “İncil okurken sigara içilir mi?” diye

-Hayır, içilmez, demiş.

-Peki, sigara içerken İncil okunur mu? demişler.

Rahip, evet tabii ki okunur, demiş.

EĞİTİM Mİ CİBİLİYET Mİ?

Padişah vezire sormuş:

- Vezir, demiş cibilliyet mi eğitim mi?
 - Eğitim mi önemli cibilliyet (soy-sop-mezhep) mi?
- Vezir düşünmeden cevap vermiş:

- Cibilliyet padişahım.

Padişah memleketin her yerine tellallar çağırtmış.

- Duyduk duymadık demeyin en iyi hayvan eğiticisine yüz kese altın... En iyi hayvan eğiticisi padişahın huzuruna çıkarılmış. Padişah hayvan eğiticisine sormuş:

- Bir kediye tepsiyle servis yapmayı ne kadar zamanda öğretebilirsin?

- Altı ayda öğretirim padişahım.

Altı ay dolmuş, huzura alınmış. Padişah:

- Öğrettin mi?

- Öğrettim padişahım.

Saray erkânı toplanmış, kedi elinde tepsi servis yapmaya başlamış, tam vezirin önüne gelmiş; padişah yine vezire sormuş:

- Vezir! demiş. Eğitim mi önemlidir cibilliyet mi?

Vezir padişahın sorusuna cevap vermeden önce cebinde hazır tuttuğu fareyi yere bırakmış. Kedi tepsiyi attığı gibi farenin peşinde koşmaya başlamış. Tabii altı aylık eğitim de boşa gitmiş. Vezir cevap vermiş.

-Cibilliyet padişahım.

KUYUMCU

Vaktiyle bir bilge hoca, yıllarca yanında yetiştirdiği öğrencisinin seviyesini öğrenmek ister. Onun eline çok parlak ve gizemli görüntüye sahip iri bir nesne verip: “Oğlum,” der, “Bunu al, önüne gelen esnafa göster, kaç para verdiklerini sor, en sonra da kuyumcuya göster. Hiç kimseye satmadan sadece fiyatlarını ve ne dediklerini öğren, gel bana bildir.

Öğrenci elindeki ile çevresindeki esnafı gezmeye başlar. İlk önce bir bakkal dükkânına girer ve “Şunu kaç para alırsınız?” diye sorar. Bakkal parlak bir boncuğa benzettiği nesneyi eline alır; evirir çevirir; sonra: “Buna bir tek lira veririm. Bizim çocuk oynasın,” der.

İkinci olarak bir manifaturacıya gider. O da parlak bir taş benzettiği nesneye ancak bir beş lira vermeye razı olur.

Üçüncü defa bir semerciye gider: Semerci nesneye şöyle bir bakar, “Bu benim semerlere iyi süs olur,” der. Bundan “kaş dediğimiz süslerden yaparım. Buna bir on lira veririm.”

En son olarak bir kuyumcuya gider. Kuyumcu öğrencinin elindekini görünce yerinden fırlar. “Bu kadar değerli bir pırlantayı, mücevheri nereden buldun?” diye hayretle bağırır ve hemen ilave

eder. “Buna kaç lira istiyorsun?” Öğrenci sorar: Siz ne veriyorsunuz?” “Ne istiyorsan veririm.” Öğrenci, “Hayır veremem,” diye taşı almak için uzanınca kuyumcu yalvarmaya başlar:

“Ne olur bunu bana satın. Dükkânımı, evimi, hatta arsalarımı vereyim.” Öğrenci emanet olduğunu, satmaya yetkili olmadığını, ancak fiyat öğrenmesini istediklerini anlatıncaya kadar bir hayli dil döker.

Mücevheri alıp kuyumcudan çıkan öğrencinin kafası karma karışıktır. Böylesi karışık düşünceler içinde geriye dönmeye başlar. Bir tarafta elindeki nesneye yüzünü buruşturarak 1 lira verip onu oyuncak olarak görenler, diğer tarafta da mücevher diye isimlendirip buna sahip olmak için her şeyini vermeye hazır olan ve hatta yalvaran kişiler...

Bilge hocasının yanına dönen öğrenci, büyük bir şaşkınlık içinde başından

Geçen macerasını anlatır.

Bilge sorar: “Bu karşılaştığın durumları izah edebilir misin?”

Öğrenci: “Çok şaşkınım efendim, ne diyeceğimi bilemiyorum, kafam karmakarışık” diye cevap verir.

Bilge hoca çok kısa cevap verir: “Bir şeyin kıymetini ancak onun değerini

Bileni anlar ve onun değeri bileninin yanında kıymetlidir.”

Her insanın hayatında varlığını ve değerini bilen, hissedenden, fark eden

kuyumcular mutlaka vardır.

Mesele kuyumcuyu bulmaktır...

YANLIŞ ve DEĞERLER

11 yaşındaydı ve New Hampshire gölünün ortasındaki adadaki evlerinde ne zaman eline bir fırsat geçse hemen balığa giderdi.

Levrek avı yasağının kalkmasından bir gün önce, babasıyla akşamın ilk saatlerinde küçük güneş balıklarından yakaladı. Sonra oltasına yem takıp, oltayı fırlatma talimi yaptı. Yem suya değdiği zaman gün batımında suda altın haleler oluşturmuş, daha sonra gölün üzerinde ay doğmuştu. Oltasının hızla çekildiğini hissedince, oltaya büyük bir balık geldiğini anladı. Babası oğlunun balığı çekişini hayranlıkla izledi. Çocuk sonunda yorgun düşen balığı sudan çıkardı. Bu o güne kadar gördüğü en büyük balıktı, bir levrek; ama av yasağının kalkmasına sadece saatler kalmıştı.

Baba-oğul güzelim balığa baktılar, pulları ay ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. Babası bir kibrit yakıp saatine baktı. Saat 22.00 olmuştu. Av yasağının bitmesine daha iki saat vardı. Önce balığa, sonra oğluna baktı.

"Suya geri bırakman gerekiyor, oğlum," dedi.

"Baba!" diye itiraz etti çocuk ağlamaklı bir sesle.

"Başka balıklar da var," dedi babası.

"Ama hiçbirisi bunun kadar büyük değil!" dedi çocuk.

Göle şöyle bir göz attı. Gölde hiçbir balıkçı teknesi yoktu. Babasının yüzüne baktı bu kez. Kendilerini hiç kimsenin görmemiş olmasına, kimsenin ne balığı yakaladıklarını bilmesinin olanaksız olmasına karşın, babasının sesinde n bu konuda hiçbir ödün vermeyeceğini anlamıştı. Oltanın ucunu balığın ağzından çekti ve balığı gölün karanlık sularına bıraktı. Balık suya düşer düşmez, şöyle bir çırpındı ve gözden kayboldu. Çocuk bir daha bu kadar büyük bir balık tutamayacağından emindi...

Bu olay bundan tam 34 yıl önce oldu. Bugün o çocuk New York City'nin ünlü mimarlarından.

Babasının küçük evi hâlâ o adadadır. Oğlunu ve kızlarını hâlâ o adadaki küçük eve balık tutmaya götürür. Çocuk haklıydı. Bir daha o kadar büyük bir balık tutamadı. Fakat "değerler" konusunda bir ikilem yaşadığı zaman hep o balığı gözünün önüne getirir. Babasından öğrendiği gibi "değerler", doğru ile yanlışın ne olduğu konusunda çok basit bir konudur. Güç olan yalnızca değerlerin uygulanabilmesidir.

Birileri görmediği zaman da doğru olanı yapabiliyor muyuz? Evet, küçüklüğümüzde bizlere balığı suya geri bırakmak öğretilseydi, doğru olanı yapabildik. Çünkü gerçeğin ve doğrunun ne olduğunu öğrenmiş olurduk.

Doğru olanı yapma kararı belleklerimizdeki canlılığını hiçbir zaman yitirmez. Bu anıyı dostlarımıza ve torunlarımıza göğsümüz kabara kabara anlatırız. Fırsatlardan yararlanmak değil, doğru olanı yapmaktır önemli olan.

ÇOCUK VE ANNESİ

Kapıyı sinirle açtı, sertçe kapattı.
Okul çantasını ayakkabılığa doğru fırlattı.
Ayakkabılar yere düştü, boş ver diye düşündü nasıl olsa annem toplar.
Odasına gitti, sabah okula giderken dağınık bıraktığı odasını tertemiz ve toparlanmış olarak buldu.
Keyfi yerine gelmişti, annesinin mutfaktan sesi geliyordu.
Yanına gitti, annesi çocuğunun gelip sarılmasını bekledi.
Tüm gün onun okuldan gelmesini bekliyordu.
Oysa çocuk, anne karnım çok aç yemek yiyip hemen dışarı çıkacağım.
Annesi; oğlum daha yeni geldin, yemeğini ye, ödevlerini yap, biraz dinlen, ondan sonra çıkarsın.
Çocuk annesinin söylediklerini duymazdan gelerek ayaküstü bir şeyler atıştırdı.
Dur oğlum, yemek hazırlayayım bari demeye kalmadan çocuk koşarak odasına gitti.
Formalarını aramaya koyuldu.
Keyifliydi kafasında atacağı gollerin hesabını yapıyordu.
Ama formalarını bir türlü bulamıyordu.
Çekmecelerde yoktu dolabına baktı orada da yoktu.
Peki neredeydi bu formalar?

Zaten eskimişti, sinirlenmeye başlamıştı koşarak odasından çıktı, mutfğa gidecekken annesini ayakkabıları düzeltirken gördü.

Sinirle; anne benim formalarım nerede diye çıkıştı. Niye ben aradığımı bulamıyorum kaç kere dedim benim eşyalarımı kurcalama diye.

Oysa biraz önce odasına ilk girdiğinde, etrafın toparlanmış olduğunu görünce nasıl sevinmişti.

Bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

Oğlum çok dağınıktı odan dedi annesi.

Nerede benim formalarım diye çıkıştı, çocuk yine.

Annesi yıkadım deyince of anne of diye kükredi çocuk.

Bana sormadan niye yıkıyorsun ki?

Of anne of ya, diye söylenerek odasına gitti.

Annesinin ne bileyim oğlum bugün top oynayacağını dediğini duymadı.

Çocuk sinirden yerdeki topa bütün gücüyle vurdu, sandalye yere düştü.

Annesi kapıyı açıp odaya girerken, oğlum dedi, ben sana yeni cümlesini tamamlamadan çocuk annesini yüzüne kapıyı kapatıp, kilitledi yatağına girdi.

Ağlıyordu arkadaşlarım şimdi ne güzel top oynayacak, diye düşündü.

Annesine kızıyordu, üstünü örttü, gözlerini tavana dikti, uyukluyordu.

Tüm gün okulda koşuşturmaktan yorgun düşmüştü narin bedeni.

Gözlerini kapadı farkında olmadan rüyalar alemine yolculuk etmeye başladı.

Beyaz bir bulutun üzerinde oturmuş, diğer bulutların arasında yolculuk ediyordu.

Yeryüzündeki insanlar karınca gibi görünüyordu.

Gülerek şarkı mırıldanıyordu.

Hava açıldı ama tam karşıdan büyük kapkara bir bulutun geldiğini gördü.

Korkmaya başladı, siyah bulut yaklaştıkça, ortasından etrafa ışıklar yayılıyordu.

Çocuk ne yapsam diye düşünürken, gördüğü şeyin ışık değil bir kelime olduğunu fark etti.

ONLARA...sözcüğünü okudu, artık hem korkuyor hem de bu üzerine doğru yaklaşan bulutun üzerinde ne yazdığını merak ediyordu.

SAKIN...sözcüğünü gördü, artık siyah bulut iyice yaklaşmıştı, neredeyse üzerinde oturduğu buluta çarpacaktı.

OF BİLE DEME...cümlesini okudu.

ONLARA SAKIN OF BİLE DEME...Siyah bulut büyük bir gürültüyle çocuğun yanından geçip gitti.

Ter içinde uyandı, Saate baktı, yaklaşık iki saat uyumuştı oysa her şey bir kaç saniye sürmüş gibiydi.

Alnında biriken terleri sildi, geçen gün babasının kendisine anlattığı hikâyeyi hatırladı.

Koşarak odasından çıktı, hiç bir şey söylemeden oturma odasındaki annesine koştu.

Boynuna sarıldı özür dilerim annecim dedi, öptü.

Çocuğun kokusunu duyumsamak ne güzeldi anne için.

Annesi yastığın altından bir takım forma çıkardı.

Bak dedi bunlar senin bugün aldım sana verecektim ama...
Çocuk yeniden annesine sarıldı, ağlıyordu!..

MİRAS

Zengin bir adam ve üç oğlu varmış.
Bir gün baba oğullarına der ki;
Evlatlarım ben ölürsem eğer sizden isteğim benim sandıkta duran o yırtık çorabı giydirin ve o şekilde gömün der.
Çocukları hemen söze girer Allah geçinden versin baba ama olmaz biz çok zenginiz yırtık çorabı sana giydiremeyiz.
Gerekirse altın tozundan gerekirse Hint kumaşından çorap yaptırır onu giydiririz.
Baba ısrarlıdır illaki o yırtık çorap diye.
Baba devam eder çorabı mutlaka giydirin ve bizim avukattan mal paylaşımıyla ilgili zarfı alın der.
Günün birinde baba ölür.
Çocukları vasiyeti yerine getirmek ister ama imam karşı çıkar.
Hayır dinimiz gereği ölen insanı cırılçıplak ve kefeneye sararak defnedilmelidir der.
Çocuklar ısrar etse de imam giydirmez, baba defnedilir .
Çocuklar babasının vasiyetini yerine getiremediğinden üzgündür.
Ama yapacak bir şey de yoktur.
Avukata giderler ve babalarının bıraktığı zarfı alırlar ve okurlar.

Zarfta aynen Ŗunlar yazıyordu:

Gördünüz mü evlatlarım bir yırtık çorabı bile götüremedim öbür dünyaya.

Bu dünyada mal mülk hepsi boş unutmayın.

PENİSİLİN

İskoçya'da yoksul mu yoksul bir çift yaşardı. Fleming'di adı. Günlerden bir gün tarlada çalışırken bir çığlık duydu. Hemen sesin geldiği yere koştu. Bir de baktı ki beline kadar bataklığa batmış bir çocuk, kurtulmak için çırpınıp duruyor. Çocukcağz bir yandan da avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Çiftçi çocuğu bataklıktan çıkardı ve acılı bir ölümden kurtardı. Ertesi gün Fleming'in evinin önüne gelen gösterişli arabadan şık giyimli bir aristokrat indi. Çiftçinin kurtardığı çocuğun babası olarak tanıttı kendini. "Oğlumu kurtardınız, size bunun karşılığını vermek istiyorum" dedi. Yoksul ve onurlu Fleming "Kabul edemem!" diyerek ödülü geri çevirdi. Tam bu sırada kapıdan çiftçinin küçük oğlu göründü. "Bu senin oğlun mu?" diye sordu aristokrat. Çiftçi gururla "Evet!" dedi. Aristokrat devam etti: "Gel seninle bir

anlaşma yapalım. Oğlunu bana ver iyi bir eğitim almasını sağlayayım. Eğer karakteri babasına benziyorsa ilerde gurur duyacağın bir kişi olur.

" Bu konuşmalar sonunda Fleming'in oğlu aristokratın desteğinde eğitim gördü.

Aradan yıllar geçti. Çiftçi Fleming'in oğlu Londra'daki St. Mari's Hospital

Tıp Fakültesi'nden mezun oldu ve tüm dünyaya adını penisilini bulan Sir

Alexander Fleming olarak duyurdu. Bir süre sonra aristokratın oğlu zatürreeye yakalandı. Onu ne mi kurtardı?

Penisilin!

Aristokratın adı: Lord Randolp Churchill.

Oğlunun adı: Sir Winston Churchill.

Kurtaran Doktor: Çiftçinin oğlu Sir Alexander Fleming.

HACCACI ZALİM

Bir gün Ülkesinin kralı olan Haccacı Zalim Sarayından bakmış ki;
Tüm halk elinde kazma kürek yerleri kazıyor. Merak etmiş gitmiş yanlarına. Demiş ne yapıyorsunuz. Halkın ileri gelenleri öne çıkmış Hz. Ömer'in Adaletini arıyoruz diye cevap vermişler.
Haccacı Zalim hiç ses çıkartmadan kendine kazma kürek getirtirmiş. Kendi de başlamış kazmaya.
Bu sefer halk şaşırılmış sen ne yapıyorsun demişler. Haccacı Zalim cevap vermiş Hz. Ömer'in Halkını arıyorum.

KADER

Deniz kıyısında ihtiyar bir taşçı kayayı yontmaktadır.

Güneş onu yakıp kavurur.

O da Tanrı'ya yakarır "Keşke güneş olsaydım" diye.

"Ol" der Tanrı. Güneş oluverir.

Fakat bulutlar gelir örter güneşi, hükmü kalmaz.

Bulut olmak ister. "Ol" der Tanrı. Bulut olur.

Rüzgâr alır götürür bulutu, rüzgârın oyuncağı olur.

Rüzgâr olmak ister bu kez. Ona da "Ol" der Tanrı.

Rüzgâr her yere egemen olur, fırtına olur, kasırga olur.

Her şey karşısında eğilir.

Tam keyfi yerindeyken koca bir kayaya rastlar.

Ordan eser burdan eser, kaya bana mısın demez!

Bildiniz, Tanrı kaya olmasına da izin verir.

Dimdik ve güçlü durmaktadır artık dünyaya karşı...

Sırtında bir acı ile uyanır.....

Bir ihtiyar taşçı kayayı yontmaktadır!

KURTLAR

Cherokee kabilesinin yaşlılarından biri torunlarına eğitim veriyordu. Onlara dedi ki:

'İçimde bir savaş var.

Korkunç bir savaş.

İki kurt arasında...

Bu kurtlardan birisi; korkuyu, öfkeyi, kıskançlığı, üzüntüyü, pişmanlığı, açgözlülüğü, kibri, kendine acımayı, suçluluğu, küskünlüğü, aşağılık duygusunu, yalanları, yapmacık gururu, üstünlük taslamayı ve egoyu temsil ediyor.

Diğeri ise; zevki, huzuru, sevgiyi, umudu paylaşmayı, cömertliği, dinginliği, alçakgönüllülüğü, nezaketi, yardımseverliliği, dostluğu, anlayışı, merhameti ve inancı temsil ediyor.

Aynı savaş sizin içinizde de sürüyor ve diğer tüm insanların içinde de.'

Çocuklar anlatılanları anlamak için bir dakika düşündüler ve içlerinden biri büyükbabasına, 'Hangi kurt kazanacak?' diye sordu.

Yaşlı Cherokee kısaca cevapladı:

'Beslediğiniz.'

THALES'DEN BİR ÖĞÜT

Bir gün Thales'e sorarlar,

“Sana göre dünyada biricik olan şey nedir?”

“Ümit” diye cevap verir düşünür.

“Peki o zaman en kolay şey ne?” diye sorulduğunda,

“Başkasına nasihat vermek ” diye karşılık verir.

EFLATUN'A İKİ SORU

Hiçbir zaman kakhaha ile güldüğü görülmemiş, toplumun kötülüklerinden ve nahoş hallerinden kaçmayı kendine ilke edinmiş olan Eflâtun'a iki soru sormuşlar.

Birincisi; “İnsanoğlunun sizi en çok şaşırtan iki davranışı nedir?”

Eflâtun tek tek sıralamış:

“Çocukluktan sıkılırlar ve büyümek için acele ederler. Ne var ki sonra çocukluklarını özlerler.

Para kazanmak için sağlıklarını yitirirler. Ama sağlıklarını geri almak için de para öderler.

Yarınlarından endişe ederken bugünlerini unuturlar. Sonuçta ne bugünü, ne de yarınları yaşarlar. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşarlar. Ancak hiç yaşamamış gibi ölürler...”

Sıra gelmiş ikinci soruya; “Peki sen ne öneriyorsun?”

Eflatun yine sıralamış:

“Kimseye kendinizi sevdirmeye kalkmayın! Yapılması gereken tek şey, sadece kendinizi sevmeye bırakmaktır. Ve önemli olan; hayatta en çok şeye sahip olmak değil, en az şeye ihtiyaç duymaktır...”

CESARETİN BİTTİĞİ YERDE ESARET BAŞLAR

Bir Hint masalına göre, kedi korkusuyla devamlı endişe içinde yaşayan bir fare vardır. Büyücünün biri farenin bu durumu karşısında ona acır ve onu bir kediye dönüştürür. Fare, kedi olduğu için çok mutlu olacağı yerde, bu sefer de köpekten korkmaya başlar. Büyücü bu kez de onu bir kaplana dönüştürür. Kaplan olan fare bu sefer de avcıdan korkmaya başlar. Büyücü bakar ki ne yaparsa yapsın farenin korkusunu yenmesine imkân yok. Onu eski haline dönüştürür ve der ki:

“Sen cesaretsiz ve korkak birisin. Sende sadece bir farenin yüreği var. Bu yüzden ben sana yardım edemem.”

Shakespeare ise bu konuda şöyle der:

“İnsanların çoğu kaybetmekten korktukları için sevmekten korkuyor.

Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için. Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor, dünyada kalıcı bir eser bırakmadığı için.

Ve ölmekten korkuyor, ölüme hiçbir hazırlığı olmadığını için.”

AVUCUNUZDAKİ KELEBEK

Zamanın birinde çok akıllı iki kardeş yaşamış. Etrafındaki ve okuldaki bilgiler kendilerine yetmediğinden, annesi onları bulundukları belde-
nin bilgeye götürmüştü.

Kardeşler, bilgeye pek çok sorular sormuşlar ve her defasında da tatmin edici cevaplar almışlar. Bundan çok memnun olan iki kardeş, bilgeden daha çok şey öğrenebilmek için annelerinden izin alarak, bilgenin yanında kalmışlar.

Çocuklar, bilgeye sordukları sorulara aldıkları cevaplardan bir süre sonra sıkılmaya başlamışlar ve “bilgenin bilemeyeceği bir soru bulmamız lazım” diyerek düşünmeye başlamışlar.

Kardeşlerden birisi “Buldum” demiş. “İki elimin arasına bir kelebek koyacağım ve bilgeye soracağım: Avucumun içinde bir kelebek var, canlı mı ölü mü? Ölü derse kelebeği bırakacağım, canlı derse avucumu hafifçe bastıracağım. Sonuçta her ne derse, cevabını bilemeyecek.”

Kelebeği ellerinde tutan kardeş, kapalı tuttuğu eli bilgeye doğru uzatır ve sorar:

“Avucumun içinde bir kelebek var, canlı mı, ölü mü?”

Bilge uzun uzun çocuğun gözlerinin içine bakmış ve cevaplamış:

“Aşkınız...
Geleceğiniz...
Gençliğiniz...
Hayatınız...
Her şeyiniz...
Huzurunuz...
Mutluluğunuz...
Sizin ellerinizde...”

ASIL FAKİRLİK

Günün birinde hali vakti yerinde bir adam çocuğunu bir köye götürür. Bu yolculukta tek amacı vardır; insanların ne kadar fakir olabileceğini çocuğuna göstermek. Bunun için de çok fakir bir ailenin yanında bir gün ve bir gece geçirirler.

Yolculuk dönüşü baba oğluna sorar:

-İnsanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün mü?

- Evet.

- Ne öğrendin peki?

Oğlu cevap verir:

- Şunları gördüm: Bizim evde bir köpeğimiz var, onların dört. Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan bir dereleri. Bizim bahçemizde ithal lambalarımız var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız ön avluya kadar, onlarsa bütün bir ufku görüyor.

Oğlunun sözleri sonrasında baba diyecek bir şey bulamaz ve oğlu ekler:

- Teşekkür ederim baba, ne kadar fakir olduğumu gösterdiğin için.

APAÇIK ŞEYLER

Bazı kişiler, ilminin genişliği ve derinliğiyle meşhur olan bir bilgeye sormak üzere sorular hazırlamışlardı. Sorularını sırasıyla sordular ve bilge de cevapladı:

- En akıllı kişi kimdir?
- Her zaman başkalarından öğrenecek şeyler bulan kişidir.

- En güçlü kişi kimdir?
- Öfkesine hâkim olan kişidir.

- En zengin kişi kimdir?
- Elindeki hazinenin, yani yaşadığı günün ve saatinin kıymetini bilen kişidir.

- Saygıya kim layıktır?
- Kendisine ve dostlarına saygı gösteren kişi...

Bu cevaplar üzerine birisi dayanamayıp tekrar sordular:

- Ama efendim, bu söyledikleriniz o kadar açık ve belli şeyler ki!

Zaten çok açık olduklarından, insanoğlu onları bu kadar çabuk unutabiliyor.

DERTSİZ ÇOBAN

Adamın birisi, bir gün, durup dururken kör olmuş. Çaresiz bir şekilde doktor doktor dolaşmaya başlamış. Ancak gittiği tüm doktorlar adamın neden kör olduğunu “Gözlerinde bir hastalık yok ama görmüyorsun, biz senin durumundan bir şey anlayamadık ” diyerek cevap verip adamı tedavi edememişler...

Doktorlardan umudunu kesen adam, derdine çare aramak için dünyayı dolaşmaya başlamış...

Gittiği bir dergâhta kör adama; “bak efendi, sen bu derdinden kurtulmak istersen, hayatta hiçbir derdi olmayan bir adam bulacaksın, onun üzerindeki gömleği gözlerini süreceksin, böylece gözlerin tekrar görmeye başlayacak” denmiş.

Bu söz üzerine adam yine yollara düşüp koca dünyada dertsiz birini aramış durmuş...

Günün birinde, bir dağda bir çoban olduğunu ve onunda hiçbir derdinin olmadığını öğrenmiş. Ve hemen söylenen o dağa doğru yol almış. Denildiği gibi dağda çobanı bulmuş, derdini anlatmış, demiş ki: Ey çoban; duydum ki senin bu dünyada hiçbir derdin yokmuş, doğru mu? Çoban mahcup bir sesle "yoktur" diyerek yanıtlamış adamı. "Allah'a şükür benim hiçbir derdim yoktur." Kör adam sevincinden ne yapacağını şaşırılmış, onca zamandır bekle-

diği an gelmiş çatmış, gözlerinin görmesini artık çok az bir zaman kalmış... Kr adam konuşmasına devam etmiş: obanım, canım obanım, gömleğini hele bir ıkarda, ıkarda gömleğini gözlerime sreyim, gözlerime göreyim ki bende görebileyim... oban cevap vermiş; iyi ama benim gömleğim yok ki! oban dertsiz olmasına dersizmiş ama bir gömleği de yokmuş...

BİR OLMAK

Birbirlerine delice âşık olan bir Prenses ve Prens dillere destan bir düğünle evlenirler. Ancak aradan daha bir ay geçmeden aşkın yerini fırtına alır. Karı koca sık sık kavga etmeye başlarlar! Kral ise bu durumun araştırmasını yapar ama durumun öyle olması için hiçbir sebep bulamaz, işin sırrını çözemez...

Bu arada Prens ile Prenses bu sırrın düşmanlar tarafından fark edilmemesi için resmi davetlerde mutlu karı koca rolü oynarlar. Baş başa kaldıklarında ise birbirlerine nefretle konuşup davranmaya devam ederler.

Sonunda Kral sarayın akıllı kadınlarını görevlendirerek o büyük aşkın nasıl yok olduğunu öğrenmek ister.

Kadınlardan birisi derki; bunun için araştırma yapmaya gerek yok Kralım. İki de aslında başkasına âşık! Kral şaşkın gözlerle bakınırken, kadın açıklamasına devam eder; onlar toy ve samimiydiler. Birbirlerini delice sevdiklerini sanıyorlardı, oysa her biri sadece kendisini seviyor. Bu yüzden "birlikte oldular" ama asla “bir” olamadılar...

ÜÇ HEYKEL

İki komşu ülkenin hükümdarları birbirleriyle savaşmazlar ama her fırsatta birbirlerini rahatsız ederlermiş: Doğum günlerinde, kutlamalarda, bayramlarda ilginç hediyeler göndererek birbirlerinin zekalarını ölçerlermiş.

Günün birinde hükümdarlardan biri, ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırır. İsteddiği; birer karış yüksekliğinde, altından yapılmış ve birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeli yapılmasıydı. Ancak bu üç heykel arasında bir fark olacaktı ve bu farkı sadece heykeltıraş ile hükümdar bilecekti.

Üç heykel hazırlanır ve doğum gününde komşu ülkenin hükümdarına bir mektupla gönderilir.

Mektupta şöyle der heykeli yaptıran hükümdar; “Doğum gününü bu üç heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi gözüксе de, içlerinden biri diğer ikisinden çok daha değerlidir. O heykeli bulunca bana haber ver.”

Hediyeyi alan hükümdar önce heykelcikleri tarttırır. Ama üç altın heykel de gramına kadar birbirine eşittir. Bunun üzerine ülkesinde sanattan anlayan ne kadar insan varsa çağırır. Hepsi de heykelleri büyük bir dikkatle incelerler ama aralarında bir fark göremezler!

Günler geçer... Bütün ülke hükümdarın sıkıntısını duymuştur ve kimse çözüm bulamıyordur. Sonunda hükümdara fazla isyankâr olduğu için zindana atılmış bir genç haber gönderir. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç heykellerdeki farkı bulacağını iddia etmektedir.

Başka çaresi olmayan hükümdar bu genci çağırttırır. Genç heykelleri önce sıkı sıkıya inceler. Sonra çok ince bir tel ister... Teli birinci heykelciğin kulağından sokar, tel heykelin ağzından çıkar. İkinci heykelde de aynısını yapar ve bu sefer tel diğer kulaktan çıkar. Üçüncü heykelde ise tel dışarıya çıkmaz. Bu durum karşısında genç, telin bir kanaldan kalp hizasına kadar indiğini, oradan da öteye gitmediğini söyler.

Hükümdar heykelleri gönderen komşu hükümdara cevaben şu mektubu gönderir;

“Kulağından gireni ağzından çıkartan insan makbul değildir! Bir kulağından gireni, diğer kulağından çıkartan insan da makbul değildir! En değerli insan; kulağından gireni yüreğine gömebilendir.”

ÇATLAK KOVA

Köyün birinde bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kova ile su taşırmış.

Ama iki kovasından biri çatlakmış. Sağlam olan kova, her seferinde, ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak olan kova, içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş.

Bu durum, iki yıl boyunca, her gün böyle devam etmiş. Sucu, her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su götürebilirmiş. Sağlam kova, başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova, görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda, bir gün çatlak kova dayanamayıp ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

-Kendimden utaniyorum ve senden özür dilemek istiyorum!

-Neden, diye sormuş sucu.

-Niye utanç duyuyorsun?

Kova cevap vermiş:

-Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için, taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı, bu kadar çalışma-

na rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyor-sun.

Sucu şöyle cevap vermiş:

-Patronun evine dönerken, yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova, patikanın bir yanındaki yabancı çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

-Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi, benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin bulunduğun tarafına çiçek tohumları ekdim ve her gün ırmaktan dönerken, sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp, onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, O, evinde, bu güzellikleri yaşayamayacaktı.

ACININ MİKTARI

Yaşlı bir usta, çırağının sürekli her şeyden şikâyet etmesinden bıkmıştır. Ve bir gün çırağını tuz almaya gönderir.

Hayatındaki her şeyden mutsuz olan çırak döndüğünde, yaşlı usta ona, bir avuç tuzu, bir bardak suya atıp içmesini söyler. Çırak, yaşlı adamın söylediğini yapar ama içer içmez ağzındakileri tükürmeye baslar

"Tadı nasıl?" diye soran yaşlı adama öfkeyle; "acı" diye cevap verir.

Usta kıkırdayarak çırağını kolundan tutar ve dışarı çıkarır. Sessizce az ilerdeki gölün kıyısına götürür ve çırağına bu kez de bir avuç tuzu gole atıp, golen su içmesini söyler.

Söyleneni yapan çırak, ağzının kenarlarından akan suyu koluyla silerken, usta aynı soruyu sorar: "Tadı nasıl?" "Ferahlatıcı" diye cevap verir genç çırak.

Tuzun tadını aldın mı?" diye sorar yaşlı adam. "Hayır" diye cevaplar çırağı. Bunun üzerine yaşlı adam, suyun yanına diz çökmüş olan çırağının yanına oturur ve şöyle der: "Yasamdaki acılar tuz gibidir, ne azdır, ne de çok. Acının miktarı hep aynidir. Ancak bu acının şiddeti neyin içine ko-

nulduğuna bağlıdır. Acın olduğunda yapman gereken tek şey acı veren şeyle ilgili hislerini genişletmektir. Onun için sen de artık bardak olmayı bırak, göl olmaya alış."

BİLGE VE KÖPEK

Bir bilge, bir göletin başında oturmaktadır. Susuzluktan kırılan bir köpeğin devamlı olarak gölete kadar gelip, tam su içecekken kaçması dikkatini çeker. Dikkatle izler olayı. Köpek susamıştır ama gölete geldiğinde sudaki yansımasını görüp korkmaktadır. Bu yüzden de suyu içmeden kaçmaktadır. Sonunda köpek susuzluğa dayanamayıp kendini gölete atar ve kendi yansımasını görmediği için suyu içer. O anda bilge düşünür:

- Benim bundan öğrendiğim şu oldu, der. Bir insanın istekleri ile arasındaki engel, çoğu zaman kendi içinde büyüttüğü korkulardır. Kendi içinde büyüttüğü engellerdir. İnsan bunu aşarsa, istediklerini elde edebilir.

SEVGİ

Çok eskilerde, bir fakir adam yaşarmış. Bu fakir adamın birde güzel mi güzel bir atı varmış.

Atını taylığından beri yetiştirmiş büyütmüş, tüm dünyasını ona vermiş... Atını öyle bir yetiştirmiş büyükmüş ki, gün gelmiş, atı dünyanın en hızlı koşan atı olmuş. Ünü yayıldıkça yayılmış...

Fakir adam ile atının birde gizli şifresi varmış. Fakir adam atının kulağının arkasını usulca ne zaman okşasa, atı bir şimşek gibi koşmaya başlar gözden kaybolurmuş...

Atın bu ününü duyan krallar, atın karşılığında fakir adama valililer, zenginler ise hanlar hamamlar teklif etmiş. Fakir adamın atına olan sevgisi o kadar çokmuş ki, bunların hiçbirisini kabul etmemiş. Günlerde bir gece, bir hırsız kaldıkları çadıra usulca yanaşmış! Fakir adamın çadırında çalınacak bir şey bulamayınca, çadırın önünde duran atı almış, binmiş ve sürmeye başlamış.

Seslere uyanan fakir adam, atının çalındığını görünce hemen başka bir ata binerek hırsızı takip etmeye başlamış. Bindığı atı hınçla sürerek hırsıza yaklaşmış yaklaşmış... Ve tam onları yakalayacakken aklına; "sıradan bir at ile dünyalara ün salmış bir atı yakaladıktan sonra, dünyalardan çok sevdiği atının onurunun, gururunun ne olacağı" aklına

gelmiş! Ve hırsıza bağırması; “kulağının arkasını okşa” Hırsız hiçbir şey anlayamamış. Fakir adam tekrar bağırması; “kulağının arkasını okşa, kulağının arkasını okşa!..” Hırsızın atın kulağının arkasını okşaması ile gözden kaybolması bir olmuş. Fakir adam ise dünyalardan çok sevdiği atını bir daha hiç görememiş.

Sevgi her zaman sahip olmak demek değildir!

Sevgi bazen, sevdiğinin mutluluğu için ondan vazgeçmeyi de gerektirir.

MUTLULUĞUN SIRRI

Bir tüccar mutluluğun sırrını öğrenmesi için oğlunu, insanların en bilgesinin yanına yollamış. Delikanlı bir çölde kırk gün yürüdüktan sonra, bir tepenin üzerinde bulunan güzel bir şatoya varmış. Söz konusu bilge burada yaşıyormuş bir ermişle karşılaşmayı bekleyen bizim kahraman, girdiği salonda hummalı bir manzarayla karşılaşmış: Tüccarlar girip çıkıyor, insanlar bir köşede sohbet ediyor, bir orkestra tatlı ezgiler çalıyormuş; Dünyanın dört bir yanından gelen lezzetli yemeklerle dolu bir masa varmış. Bilge sırayla bu insanlarla konuşuyormuş ve bizim delikanlı kendi sırasının gelmesi için iki saat beklemek zorunda kalmış. Delikanlının ziyaret sebebini açıklamasını, dikkatle dinlemiş bilge ama mutluluğun gizini açıklayacak zamanı olmadığını söylemiş ona. Gidip sarayda dolaşmasını, kendisini iki saat sonra görmeye gelmesini söylemiş. "Ama Sizden bir ricada bulunacağım" diye eklemiş bilge. Delikanlının eline bir kaşık verip, sonra bu kaşığın içine iki damla yağ koymuş ve eklemiş: "Sarayda dolaşırken bu kaşığı elinizde tutacak ve yağı dökmeyeceksiniz." Delikanlı, sarayın merdivenlerini inip, çıkmaya başlamış, tüm sarayı dolaşmış ama gözünü kaşıktan ayırmıyormuş. İki saat sonra bilgenin karşısına

çıkılmış. "Güzel" demiş bilge. "Peki yemek salonundaki acem halılarını gördünüz mü? Bahçıvanın yaratmak için bir yıl uğraştığı bahçeyi gördünüz mü? Kütüphanedeki parşömenleri fark ettiniz mi? Utanan delikanlı hiçbir şey görmediğini itiraf etmiş. Çünkü bilgenin kendisine verdiği iki damla yağı dökmemeye çalışmış, başka bir şeye dikkat etmemiş.

"Öyleyse git evrenin harikalarını tanı," demiş bilge. "Oturduğu evi tanımadan bir insana güvenemezsin" İçi rahatlayan delikanlı, kaşığı alıp sarayı gezmeye başlamış. Bu kez, duvarlara asılmış, tavanları süsleyen sanat yapıtlarına dikkat ediyormuş. Bahçeleri, çevredeki dağları, çiçeklerin güzelliğini görmüş. Bilgenin yanına döndüğünde, gördüklerini bütün ayrıntılarıyla anlatmış.

"Peki sana emanet ettiğim iki damla yağ nerede?" diye sormuş bilge. Kaşığa bakan delikanlı, iki damla yağın dökülmüş olduğunu görmüş. "Peki" demiş bunun üzerine bilgiler bilgesi. "Sana verebileceğim tek bir öğüt var: Mutluluğun sırrı, dünyanın bütün harikalarını görmektir, ama kaşıktaki iki damla yağı unutmadan..."

KAVANOZDAKİ TAŞLAR

Zamanın iyi ve üretken olarak kullanımı konusunda zaman zaman kurslar düzenleniyor. İşte bu kurslardan birinde zaman kullanma uzmanı öğretmen, çoğu hızlı mesleklerde çalışan öğrencilerine, "Haydi, küçük bir deney yapalım" demiş. Masanın üzerine kocaman bir kavanoz koymuş. Sonra bir torbadan irice kaya parçaları çıkarmış, dikkatle üst üste koyarak kavanozun içine yerleştirmiş.

Kavanozda taş parçası için yer kalmayınca sormuş; "Kavanoz doldu mu?" Sınıftaki herkes, "Evet, doldu," yanıtını vermiş. "Demek doldu ha" demiş hoca. Hemen eğilip bir kova küçük çakıl taşı çıkartmış, kavanozun tepesine dökmüş.

Kavanozu eline alıp sallamış, küçük parçalar büyük taşların sağına soluna yerleşmişler. Yeniden sormuş öğrencilerine; "Kavanoz doldu mu?" İşin sanıldığı kadar basit olmadığını sezmiş olan öğrenciler; "Hayır, tam da dolmuş sayılmaz" demişler.

"Aferin" demiş zaman kullanım hocası. Masanın altından bu kez de bir kova dolusu kum çıkartmış. Kumı kaya parçaları ve küçük taşların arasındaki bölgeler tümüyle doluncaya kadar dökmüş. Ve sormuş yeniden; "Kavanoz doldu mu?" "Hayır dolmadı" diye bağırmış öğrenciler.

Yine "Aferin" demiş hoca. Bir sürahi su çıkarıp kavanozun içine dökmeye başlamış. Sormuş sonra; "Bu grdklerinizden nasıl bir ders çıkardınız?"

Atılğan bir ğrenci hemen fırlamış; "şu dersi ı-karttık. Günlük iş programınız ne kadar dolu olursa olsun, her zaman yeni işler için zaman bulabilirsiniz."

"O da doğru ama," demiş zaman kullanma hocası; "ıkartılması gereken asıl ders şu: Eğer büyük taş parçalarını baştan kavanoza koymazsanız daha sonra asla koyamazsınız."

Ve ardından herkesin kendi kendisine sorması gereken soruyu sormuş; "Hayatınızdaki büyük taş parçaları hangileri, onları ilk iş olarak kavanoza koyuyor musunuz? Yoksa kavanozu kumlarla ve suyla doldurup büyük parçaları dışarıda mı bırakı-yorsunuz.

KÜÇÜK İSTAVRİT

Küçük istavrit, yiyecek bir şey sanıp hızla atıldı çapariye. Önce müthiş bir acı duydu dudağında, gümbür gümbür oldu yüreği. Sonra hızla çekildi yukarıya. Aslında hep merak etmişti denizlerin üstünü, neye benzerdi acep gökyüzü

Bir yanda büyük bir merak, bir yanda ölüm korkusu. "Dudağı yarıklar" denir, şanslıdır onlar, hani görüp de gökyüzünü, insanı, oltadan son anda kurtulanlar.

Ne çare balıkçının parmakları hoyratça kavradı onu; küçük istavrit anladı yolun sonu; koca denizlere sığmazdı yüreği, oysa şimdi yüzerken küçücük yeşil leğende, cansız uzanıvermiş dostlarına değişirdi minik yüzgeci.

İnsanlar gelip geçtiler önünden; bir kedi yalanarak baktı gözünün içine; yavaşça karardı dünya başı da dönüyordu. Son bir kez düşündü derin maviyi, beyaz mercanı bir de yeşil yosunu.

İşte tam o anda eğilip aldım onu; yürüdüm deniz kenarına; bir öpücük kondurdum başına. İki damla gözyaşından ibaret sade bir törenle saldı denizin sularına. Bir an öylece bakakaldı; sonra sevinçle dibe daldı gitti, tüm kederimi söküp atarak teşekkürü de ihmal etmemişti; birkaç değerli pulunu elime, avuçlarıma bırakarak.

Balıkçı ve kedi şaşkın baktılar yüzüme; sorar gibiydiler neden yaptın bunu niye?

"Bir gün," dedim, "bulursam kendimi yeşil leğendeki küçük istavrit kadar çaresiz, son ana kadar hep bir umudum olsun diye..."

BAŞARI ZENGİNLİK VE SEVGİ

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlıyı görünce önce duraksadı, sonra onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti; "Burada böyle oturduğunuza göre, üçünüz de kesinlikle acıkmış olmalısınız," dedi. "Lütfen içeri gelin, size yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Üç yaşlıdan biri, kadına, eşinin evde olup olmadığını sordu. Kadın, eşinin biraz önce çıktığını, şu anda evde olmadığını söyledi. Yaşlı adam, başını iki yana salladı; "Eşiniz evde değilse, biz de davetinizi kabul edemeyiz," dedi.

Akşam eşi geldiğinde, kadın karşı kaldırımdaki yaşlı adamlarla arasında geçen konuşmayı anlattı. "Senin evde olmadığını öğrenince, içeri girmek istemediler" dedi. Yaşlı adamların bu davranışlarını öğrenince, kadının eşi üzüldü. "Bir bakıversene dışarı," dedi. "Hâlâ oradaysalar şimdi davet edebilirsin eve."

Kadın kapıyı açar açmaz, karşı kaldırımdaki bembeyaz sakallı üç yaşlıyla yeniden karşılaştı. "Eşim geldi, şimdi evde" dedi ve onlara davetini yineledi; "Yemeğimizi birlikte yemek için sizi şimdi davet edebilir miyim evimize?"

Kadının davetine yaşlılardan biri yanıt verdi; "Biz hiçbir eve üçümüz birlikte gitmeyiz," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı; "Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, zenginliktir. Bu yanımda oturan arkadaşımın adı başarı, benim adım ise sevgidir.

Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu "Şimdi evinize gidin ve eşinizle baş başa verip, bir karara varın," dedi. "İçimizden sadece birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin, kararınızı bize bildirin."

Kadın, sevginin önerisini eşine anlattığında, adam sevinçten göklere fırladı. "Aman ne güzel, ne güzel," dedi. "Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden zenginliği davet ederiz ve evimiz de bir anda zenginliğe kavuşmuş olur."

Eşinin kararı, kadının hiç de hoşuna gitmedi. "Başarıyı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?" dedi.

Kayınvalidesiyle, kayınpederinin bu konuşmasına, içerideki odada bulunan gelinleri de kulak misafiri olmuştu. Koşarak içeri girdi ve o da kendi önerisini söyledi; "En doğru karar, sevgiyi davet etmek değil midir?" dedi. "Düşünsenize, evimiz bir anda sevgiye kavuşacak"

Gelinin bu önerisi, kayınpederin de, kayınvalidenin de çok hoşlarına gitti. "Tamam, en doğru karar bu olacak" dediler. Sevgiyi davet edelim..."

Kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu; "İçinizde hanginiz sevgiydi? Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun..."

Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşları da ayağa kalktılar ve sevginin arkasından, onlar da eve doğru yürümeye başladılar. Kadın, büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, zenginlikle başarıya sordu; "Siz niçin geliyorsunuz? Ben yalnız sevgiyi davet etmişim."

Kadının bu sorusuna, üç yaşlı birlikte yanıt verdiler; "Eğer içimizden yalnız zenginliği ya da başarıyı davet etmiş olsaydınız, davet edilmeyen ikimiz dışarıda bekleyecektik. Fakat siz sevgiyi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize."

Ve kadının "niçin?" diye sormasını beklemeden, zenginlik ve başarı sözlerini şöyle sürdürdüler; "Çünkü sevginin olduğu her yerde, biz zenginlik ve başarı da her zaman, onun yanında oluruz."

İYİ HABER

Arjantinli ünlü golfçü Robert de Vincenzo, yine bir turnuvayı kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş ve kulüp binasına gidip oradan ayrılmak üzere hazırlanmıştı.

Bir süre sonra binadan çıkıp otoparktaki arabasına yürürken yanına bir kadın yaklaştı. Kadın, başarısını kutladıktan sonra ona çocuğunun çok hasta ve ölmek üzere olduğunu anlattı. Zavallı kadının hastane masraflarını ödemesi olanaksızdı.

Kadının anlattığı öykü de Vincenzo'yu çok etkilemişti, hemen cebinden bir kalem çıkarttı ve turnuvadan kazandığı paranın bir miktarını yazdı çek defterine.

Çeki kadının eline sıkıştırırken de ona; "Umarım bebeğinin iyi günleri için harcaysın" dedi.

Ertesi hafta kulüpte öğle yemeği yerken, profesyonel golf derneğinin bir görevlisi yanına gelerek; "Otoparktaki görevli çocuklar geçen hafta turnuvayı kazandıktan sonra yanınıza bir kadının geldiğini ve onunla konuştuğunuzu söylediler bana," dedi. De Vincenzo, evet anlamında başını salladı. "evet" dedi.

Görevli, "Size bir haberim var. O kadın bir sahtekardır. Üstelik hasta bir çocuğu da yok. Sizi fena halde kandırmış arkadaşım." De Vincenzo; "Yani

ortada ölümü bekleyen bir bebek yok mu?" Dedi.
"Hayır, yok" dedi görevli. "İşte bu, bu hafta duyduğum en iyi haber," dedi De Vincenzo.

GÜL YAPRAĞI

Uzakdoğu'da bir budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu. Burada geçerli olan incelik, anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmektir.

Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı, kapıda öylece durdu ve bekledi. Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda herhangi bir tokmak veya çan, zil yoktu. Bir süre sonra kapı açıldı. İçerideki budist rahip, kapıda duran yabancıya baktı. Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı.

Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu. Budist bir süre kayboldu. Sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı. Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demekti.

Yabancı, tapınağın bahçesine döndü. Aldığı bir gül yaprağını kabin içindeki suyun üstüne bıraktı. Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı içerideki budist rahip saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı. Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı.

İNANIYOR MUSUN?

Adamın biri, her zaman yaptığı gibi saç ve sakal tıraşı olmak için berbere gider ve kendisiyle ilgilenen berberle koyu bir sohbete başlarlar. Pek çok konu üzerinde konuştuktan sonra, birden Allah ile ilgili bir konu açılır.

Berber:

- Bak beyefendi! Ben senin bahsettiğin Allah'ın varlığına inanmıyorum.

Adam:

- Peki, neden böyle diyorsun?

Berber:

Bunu açıklamak çok kolay... Bunu görmek için dışarı çıkmalısın. Lütfen bana söyler misin? Allah var olsaydı; bu kadar çok sorunlu, sıkıntılı, hasta insan olur muydu? Terk edilmiş çocuklar olur muydu? Eğer Allah olsaydı, kimse acı çekmez, birbirini üzemezdi. Allah var olsaydı, böylesi şeylere fırsat vermezdi.

Adam bir an durdu ve düşündü, ama gereksiz bir tartışmaya girmek istemediği için cevap vermedi. Berber işini bitirdikten sonra, adam ücretini ödeyip dışarıya çıktı. Tam o esnada, caddede uzun saçlı ve sakallı bir adam gördü. Adam bu kadar dağınık göründüğüne göre, belli ki tıraş olmayalı uzun zaman geçmişti. Adam berber dükkanına geri döndü.

Adam:

- Biliyor musun ne var? Bence berber diye bir şey yok.

Berber:

- Bu nasıl olabilir ki? Ben buradayım ve ben bir berberim.

Adam:

- Hayır, yok. Çünkü olsaydı caddede yürüyen uzun saçlı ve sakallı adamlar olmazdı. Berber:

- Hımmm... Berber diye bir şey var ama insanlar bana gelmiyorlarsa, ben ne yapabilirim ki?

Adam:

- Kesinlikle doğru. İşin püf noktası burası... Allah var ama insanlar ona yönelmiyorsa, bu ona yönelmeyenlerin tercihi. İşte dünyada bu kadar çok acı ve keder olmasının sebebi.

MUTLULUĞUN YOLU

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde birbirlerini çok seven iki genç varmış. Bunlar evlenmek istiyorlarmış ve sonunda evlenmişler. Evliliğin ilk günleri çok mutlu geçmiş. İstemişler ki yaşamları mutlu geçsin. Ya bu mutlulukları bir gün bozulursa diye çok korkmuşlar.

- Nasıl hep mutlu kalabiliriz, diye birbirlerine sormuşlar. Ancak evli gençler bir çözüm bulamamışlar.

- Bilgeye gidelim, o bize bir yol gösterir, demişler. Hemen bilgeye gitmişler.

- Efendim bize mutluluğun yolunu gösterir misiniz, diye sormuşlar.

Bilge düşünmüş. İki gence bakmış. İkisinin de iyi insan olduğu nu anlamış.

- Hiç sıkıntıları olmayan bir evli çift arayın. Bulduğunuzda onların giydiği ketenden bir parça alın. Bu parça yanınızda olduğu surece mutlu olacaksınız, demiş bilge Genç evliler yola düşmüşler. Önce Kral ile kraliçenin kapısını çalmışlar. Niye geldiklerini anlatmışlar.

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar. - Aslında bir sıkıntımız yok, demiş kral. Sonra derin bir ahhh çekmiş.

- Ama bizim çocuğumuz olmuyor. Zaman zaman buna üzülüyoruz, demiş kral. Genç evliler, kral ve

eşinin mutlu olmadığını anlamışlar. Tekrar yola düşmüşler. Bu kez ülkenin en zengin adamının kapısını çalmışlar. Zengin adama neden geldiklerini anlatmışlar. Sonra da;

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar.

- İşlerim iyi. Çok para kazanıyorum doğrusu. Ama çocuklarım çok. Onların sorunları ile uğraşmak beni zaman zaman üzüyor, demiş zengin adam. Zengin adamın da mutlu olmadığını anlamışlar. Tekrar yola düşmüş evliler. Bütün dünyayı gezip dolaşmışlar. Hiç sıkıntısı olmayan bir aileyle karşılaşmamışlar. Umutsuzluğa kapılmaya başlamışlar. Mutluluğun yolunu öğrenemedikleri için üzgünlermiş. Eve dönüyorlarmış. Bir yerde önlerine bir çoban çıkmış. Yanında karısı varmış. İki çocukları ve bir de köpekleri varmış. Çoban elindeki ekmeği çocuğuna ve köpeğine yediriyormuş. Hepsinin yüzü gülüyormuş. Mutlu görünüyorlarmış. Çoban ve ailesinin yanına gitmişler. Onlara:

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar.

- Mutluyuz. Bir sıkıntımız yok, demişler. Genç evliler sevinmişler.

- Bize keten gömleğinizden bir parça koparıp verir misiniz, diye sormuşlar.

- Veremeyiz. Çünkü bizim keten gömleğimiz yok, demiş çoban. Genç evliler üzgün ve öfkeli evlerine dönmüşler. Hemen bilgenin yanına gitmişler. Başlarından geçenleri anlatmışlar.

- Bizi niye kandırdın? Dünyayı dolaştık. Hiç mutlu birini bulamadık, demişler.

- Yaptığınız geziden bir şey öğrenmediniz mi? yaşıadıklarınız size deneyim kazandırmadı mı, diye sormuş bilge onlara.

- Öğrendik. Paranın, çocuğun, eşyanın tek başına mutluluk getirmediğini öğrendik. Mutlu olmanın yollarını bulamadık. Mutlu olmak için insana kalbinin yeterli olduğunu öğrendik. Mutluluğun bir şeye bağlı olmadığını öğrendik, demişler.

- Mutlu olmak için başka bir nedene gerek yok. Bunu bilmek mutlu olmak için yeterlidir. Yaşamınız boyunca mutlu kalın, demiş bilge.

KORKMA DAL DERİNLERE

İki komşu ülkenin hükümdarları birbirleriyle savaşmazlar ama her fırsatta birbirlerini rahatsız ederlerdi. Doğum günleri, bayramlarda ilginç armağanlar göndererek, karşısındakine zeka gösterisi yaparlardı... Hükümdarlardan biri günün birinde ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırdı. İsteddiği, birer karış yüksekliğinde, altından, birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeli yapmasıydı. Aralarında bir fark olacak ama bu farkı sadece ikisi bilecekti. Heykeller hazırlandı ve doğum gününde komşu ülke hükümdarına gönderildi. Heykellerin yanına bir de mektup konmuştu. Şöyle diyordu heykelleri yaptıran hükümdar: "Doğum gününü bu üç altın heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünebilir ama içlerinden biri diğer ikisinden çok daha değerlidir. O heykeli bulunca bana haber ver." Hediye alan hükümdar önce heykelleri tarttırdı. Üç altın heykel gramına kadar eşitti. Ülkesinde sanattan anlayan ne kadar insan varsa çağırttı. Hepsi de heykelleri büyük bir dikkatle incelediler ama aralarında bir fark göremediler. Günler geçti. Bütün ülke hükümdarın sıkıntısını duymuştu ve kimse çözüm bulamıyordu. Sonunda, hükümdarın fazla isyankar olduğu için zindana attırdığı bir genç ha-

ber gönderdi. Heykeller arasındaki farkı çözebileceğini, yeter ki incelemesine izin verilmesini istedi. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç, hükümdarın bazı isteklerine karşı çıktığı için zindana atılmıştı. Başka çaresi olmayan hükümdar bu genci çağırttı. Genç önce heykelleri sıkı sıkıya inceledi sonra çok ince bir tel getirilmesini istedi. Teli birinci heykelin kulağından soktu, tel heykelin ağzından çıktı. İkinci heykele de aynı işlemi yaptı. Tel bu kez diğer kulaktan çıktı. Üçüncü heykelde tel kulaktan girdi ama bir yerden dışarı çıkmadı. Ancak telin sığabileceği bir kanal kalp hizasına kadar iniyor, oradan öteye gitmiyordu "Yüce kralım, bu bilmecenin cevabının açık bir kitap gibi karşınızda durduğunu düşünüyorum. Bizim sadece bu kitabı okumaya çalışmamız gerekiyor. Gördüğünüz gibi, her insanın birbirinden farklı olması gibi, bu üç heykel de farklı. Birinci heykel, bize hemen dışarı fırlayıp duyduklarını söyleyen insanları hatırlatıyor. İkinci heykel, söylenenler bir kulağından girip, diğerinden çıkanlara benziyor. Üçüncü heykel ise duyduklarını kendisine saklayan ve ona göre davranan kimseler gibi... Hükümdarım, bu özellikleri göz önünde bulundurarak heykellerin değerine karar verebilirsiniz. Hangisini sırdaş olarak istersiniz? Hiçbir şeyi kendisine saklamayan mı? Sözlerinize sabun köpüğü kadar değer vermeyeni mi? Yoksa sözlerinizi güvenilir biçimde saklayan mı?."

BU DA GEÇER

Dervişin biri, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra bir köye ulaşır. Karşısına çıkanlara, kendisine yardım edecek, yemek ve yatak verecek biri olup olmadığını sorar. Köylüler, kendilerinin de fakir olduklarını, evlerinin küçük olduğunu söyler ve Şakir diye birinin çiftliğini tarif edip, oraya gitmesini salık verirler. Derviş yola koyulur, birkaç köylüye daha rastlar. Onların anlattıklarından Şakir'in bölgenin en zengin kişilerinden biri olduğunu anlar. Bölgedeki ikinci zengin ise Haddad adında başka bir çiftlik sahibidir. Derviş, Şakir'in çiftliğine varır. Çok iyi karşılanır, iyi misafir edilir, yer, içer, dinlenir. Şakir de, ailesi de hem misafirperver, hem gönlü geniş insanlardır... Yola koyulma zamanı gelip, derviş Şakir'e teşekkür ederken, "Böyle zengin olduğun için hep şükret," der. Şakir ise şöyle cevap verir: "Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Bazen görünen, gerçeğin kendisi değildir. Bu da geçer..." Derviş Şakir'in çiftliğinden ayrıldıktan sonra, bu söz üzerine uzun uzun düşünür. Birkaç yıl sonra, dervişin yolu yine aynı bölgeye düşer. Şakir'i hatırlar, bir uğramaya karar verir. Yolda rastladığı köylülerle sohbet ederken Şakir'den söz eder. "Haa o Şakir mi? O iyice fakirledi, şimdi Haddad'ın yanında çalışıyor" der köylüler. Derviş

hemen Haddad'ın çiftliğine gider, Şakir'i bulur. Eski dostu yaşlanmıştı, üzerinde eski püskü giysiler vardır. Üç yıl önceki bir sel felaketinde bütün sığırları telef olmuş, evi yıkılmıştır. Topraklar da işlenemez hale geldiği için tek çare olarak, selden hiç zarar görmemiş ve biraz daha zenginleşmiş olan Haddad'ın yanında çalışmak zorunda kalmıştır. Şakir ve ailesi üç yıldır Haddad'ın hizmetkarıdır. Şakir bu kez derviş son derece mütevazî olan evinde misafir eder. Kıt kanaat yemeğini onunla paylaşır... Derviş vedalaşırken Şakir'e olup bitenlerden ötürü ne kadar üzgün olduğunu söyler ve Şakir'den şu cevabı alır: "Üzülme... Unutma, bu da geçer..." Derviş gezmeye devam eder ve yedi yıl sonra yolu yine o bölgeye düşer. Şaşkınlık içinde olan biteni öğrenir. Haddad birkaç yıl önce ölmüş, ailesi olmadığı için de bütün varını yoğunu en sadık hizmetkârı ve eski dostu Şakir'e bırakmıştır. Şakir Haddad'ın konağında oturmaktadır, kocaman arazileri ve binlerce hayvanı ile yine yörenin en zengin insanıdır. Dereki dostunu iyi gördüğü için ne kadar sevindiğini söyler ve aynı cevabı alır: "Bu da geçer..." Bir zaman sonra derviş yine Şakir'i arar. Ona bir tepeyi işaret ederler. Tepede Şakir'in mezarı vardır ve taşında şu yazılıdır. "Bu da geçer." Derviş, ölümün nesi geçecek," diye düşünür ve gider. Ertesi yıl Şakir'in mezarını ziyaret etmek için geri döner ama ortada ne tepe vardır ne de mezar. Büyük bir sel gelmiş, tepeyi önüne katmış, Şakir'den geriye bir iz dahi kalmamıştır. O aralar ülkenin sultanı, kendisi için çok değişik bir yüzük

yapılmasını ister. Öyle bir yüzük ki, mutsuz olduğunda umudunu tazelesin, mutlu olduğunda ise kendisini mutluluğun tembelliğine kaptırmaması gerektiğini hatırlatsın... Hiç kimse sultanı tatmin edecek böyle bir yüzüğü yapamaz. Sultanın adamları da bilge dervişi bulup, yardım isterler. Derviş, sultanın kuyumcusuna hitaben bir mektup yazıp verir. Kısa bir süre sonra yüzük sultana sunulur. Sultan önce bir şey anlamaz; çünkü son derece sade bir yüzüktür bu. Sonra üzerindeki yazıya gözü takılır, biraz düşünür ve yüzüne büyük bir mutluluk ışığı yayılır: "BU DA GEÇER..." yazmaktadır.

ÖPÜCÜK

Çoğu zaman pek çok şeyi çocuklardan öğreniriz. Bir süre önce, bir arkadaşım 3 yaşındaki kızını, bir rulo altın renkli kaplama kâğıdını ziyan ettiği için cezalandırmıştı. Durumları iyi değildi ve kızının kâğıtları, bir kutuyu süslemeye harcaması onu çok sinirlendirmişti. Buna rağmen, küçük kız, ertesi sabah hediye babasına getirdi ve "Bu senin için babacığım" dedi. Arkadaşım, gösterdiği tepki için kendini suçlu hissetti, ama kutunun boş olduğunu görünce için için sinirlenmekten de kendini alamadı. Kızına bağırdı: "Birine bir hediye verdiğin zaman içinin dolu olması gerektiğini bilmiyor musun?". Küçük kız babasına yaşlı gözlerle baktı ve şöyle dedi: " Ama babacığım, kutu boş değil ki... Ben kutunun içine öpücüklerimi üflemiştim. Hepsi senin için babacığım." Babanın içi paramparça olmuştu. Kızını kucakladı ve onu affetmesi için yalvardı. Arkadaşım bu altın renkli kutuyu yatağının başucunda yıllarca sakladığını anlattı bana. Ne zaman cesaretini kaybetse, kutunun içinden hayali bir öpücük çıkarıyor ve onu oraya koyan çocuğunun sevgisini hatırlıyordu. Gerçek anlamda bakmak gerekirse, her birimiz arkadaşlarımız ve ailelerimiz tarafından bize sunulan karşılıksız sevgi ve öpücüklerle dolu altın renkli kutulara sahibiz. Dünyada sahip olacağımız daha değerli bir şey olamaz.

SAMURAY

Bir zamanlar, Uzakdoğu'da büyük bir savaşçı yaşardı. Artık yaşlanan bu samuray, vaktini gençlere manevi dersler vererek geçiriyordu. İlerlemiş yaşına rağmen, insanlar onu kimsenin mağlup edemediğine inanıyordu... Bir gün, yaşlı samurayın kasabasına, vicdansızlığıyla tanınan bir savaşçı geldi. Adam, rakibini kışkırtma teknikleriyle tanınıyordu. Değişmez şekilde, kışkırttığı ve kızdırdığı rakibine ilk hareketi yaptırır, sonra da en küçük bir hatayı affetmeden adeta bir rüzgâr hızıyla karşı hücumla geçerek, mücadeleyi kazanırdı. Bu genç ve sabırsız savaşçı, hiç kimseye yenilmemişti. Samurayın adını duyarak buraya gelmişti ve onu da yenerek şöhretini büyütmeyi amaçlıyordu. Bütün öğrencileri böyle bir müsabakaya karşı çıktıysa da, yaşlı savaşçı onun kavga davetini kabul etti. Herkes, kasaba meydanında toplandı. Genç savaşçı rakibine hakaretler yağdırmaya başladı. Ona doğru taşlar attı, yüzüne tükürdü, akla gelebilecek her türlü aşağılamada bulundu. Yaşlı savaşçının, atalarına bile dil uzattı. Onu kızdırıp ilk hareketi yaptırmak için, saatlerce uğraştı. Fakat yaşlı adam hep sessiz ve hareketsiz kaldı.

İkinciye geldiğinde durum değişmişti. Artık yorgun düşmüş, kibri kırılmış aceleci savaşçı, dayanamayıp müsabaka meydanını terk etti. Öğrencileri,

hocalarının bu kadar hakarete karşı tek kelime etmemesiyle hayal kırıklığına uğramışlardı. Dayanamayıp sordular:

"Böylesi bir aşağılamaya nasıl dayanabildiniz? Neden kaybedeceğinizi bilseniz de kılıcınızı kullanmadınız? Onun yerine, hepimizi utandırarak korkaklığı seçtiniz?"

"Yaşlı samuray sükûnetle şöyle dedi: "Birisi size bir hediye getirse ve siz de kabul etmezseniz, o hediye kime ait olur?" "Hediyeyi vermeye çalışsana," diye cevap verdi öğrencilerden birisi.

"Aynı şey kıskançlık, öke ve hakaretler için de geçerlidir" diyerek, son noktayı koydu samuray. "Eğer kabul edilmezlerse, onlar taşıyana ait olmaya devam ederler."

KIZILDERİLİ SÖZLERİ

Ölüler güç ve bilgilerini beraberinde götürmez, yaşayanlara ilave eder.

Gözün ile değil, yüreğin ile hüküm ver.

Ağlamaktan korkma, zihindeki ıstırap veren düşünceler gözyaşı ile temizlenir.

Şeytan hakkında konuşmayın, gençlerin kalbinde merak uyandırır.

Su gibi olmalıyız. Her şeyden aşağıda ama kayadan bile kuvvetli.

BİLGE KADININ TAŞI

Dağlarda seyahat eden bilge bir kadın, bir dere kenarında değerli bir taş bulmuştu. Ertesi gün kadın başka bir gezginle karşılaştı. Adamın karnı çok açtı. Bilge kadından yiyecek bir şeyler istedi. Kadın ona bir şeyler vermek için çantasını açtığında değerli taşı gören adam, kadından onu da kendisine vermesini rica etti. Tereddütsüz:

“Olur,” dedi kadın.

Aç gezgin, talihin nihayet kendisine yaver gittiğini düşünerek, sevinç içinde ayrıldı oradan. Ancak, birkaç gün sonra o civarlara geri geldi ve bilge kadını bularak, taşı kendisine iade etti.

“Bana verdiğin taşın ne kadar değerli olduğunun farkındayım” dedi adam. “Ama düşündüm ki, sen de bu taştan daha değerli bir şey var. Bu mücevheri verebilmeni mümkün kılan şeyi bana verir misin?”

YAŞLI ADAM VE ÇOCUKLAR

Yaşlı bir adam emekliye ayrılır ve kendine bir lisenin yanında küçük bir ev alır. Emekliliğinin ilk bir kaç haftasını huzur içinde geçirir ama sonra ders yılı başlar.

Okulların açıldığı ilk gün, dersten çıkan öğrenciler yollarının üzerindeki her çöp bidonunu tekmeler, bağırıp, çağırarak...

Bu çekilmez gürültü günler sürer ve yaşlı adam bir önlem almaya karar verir.

Ertesi gün, çocuklar gürültüyle evine doğru yaklaşırken, kapısının önüne çıkar, onları durdurur ve “Çok tatlı çocuklarsınız, çok da eğleniyorsunuz. Bu neşenizi sürdürmenizi istiyorum sizden. Ben de sizlerin yaşındayken aynı şekilde gürültüler çıkarmaktan hoşlanırdım, bana gençliğimi hatırlatıyorsunuz. Eğer her gün buradan geçer ve gürültü yaparsanız size her gün 1 dolar vereceğim” der.

Bu teklif çocukların çok hoşuna gider ve gürültüyü sürdürürler. Birkaç gün sonra yaşlı adam yine çocukların önüne çıkar ve onlara şöyle der, “Çocuklar enflasyon beni de etkilemeye başladı, bundan böyle size sadece 50 sent verebilirim.” Çocuklar pek hoşlanmazlar ama yine devam ederler gürültüye. Aradan bir kaç gün daha geçer ve yaşlı adam yine karşılar onları.

“Bakın” der, “Henüz maaşımı alamadım bu yüzden size günde ancak 25 sent verebilirim, tamam mı?”

“Olanaksız bayım” der içlerinden biri, “Günde 25 sent için bu işi yapacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Biz işi bırakıyoruz.”

YA BARDAK OLACAKSIN YA DA GÖL

Ustaların çıraklarına sadece edindikleri mesleği, zanaatı değil hayatı da öğrettikleri, en geniş ve

gerçek anlamıyla öğretmen oldukları dönemde Hintli bir ahşap ustası yaşıyordu.

Bu ustanın çırağı büyüdü, ahşap işlemeyi ve hayatı öğrendi, kendi işini kurup başlattı.

Bir süre sonra dostlarından biri oğlunu getirdi, ustadan onu yanına çırak almasını istedi.

Fakat bu çırak sürekli yakınıp duran, her şeye bozulan bir çocuk çıktı.

Ustaların çıraklarına sadece edindikleri mesleği, zanaatı değil hayatı da öğrettikleri, en geniş ve gerçek anlamıyla öğretmen oldukları dönemde Hintli bir ahşap ustası yaşıyordu.

Bu ustanın çırağı büyüdü, ahşap işlemeyi ve hayatı öğrendi, kendi işini kurup başlattı.

Bir süre sonra dostlarından biri oğlunu getirdi, ustadan onu yanına çırak almasını istedi.

Fakat bu çırak sürekli yakınıp duran, her şeye bozulan bir çocuk çıktı.

Tahta getirmeye gidiyor, döndüğünde ellerine kıymık battığından uzun uzun

yakınıyordu. Bir iş teslim etmeye gidiyor, döndüğünde yoldan, sıcaktan,

müşterinin tavrından yakınıyordu.

Usta çocuğa bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama sözlerinin hiçbir etkisi olmuyordu.

Bir gün usta çırağını köye tuz almaya gönderdi.

Çırak ustasının söylediği gibi, tuzu alıp döndü.

Usta bir bardak su getirmesini söyledi. Çırak bir bardak suyu getirdi.

Usta, "şimdi o tuzu suyun içine at" dedi. Çırak ustasının söylediğini yaptı.

Sonra usta 'şimdi o suyu iç' dedi. Çırak suyu içti ve tabii ki içer içmez de tükürdü. Öfkeyle ustasına bakarken, usta 'Nasıldı tadı' diye sordu.

Çırak nefretle, 'çok acı' dedi.

Usta çocuğa 'Tuzu yanına al gel, gidiyoruz' dedi.

Çırak ustasının peşine takıldı. Bir süre sonra civardaki gölün kıyısına geldiler.

Usta çırağa 'Bütün tuzu göle dök' dedi. Çırak söyleneni yaptı.

Usta "Şimdi gölün suyundan iç," dedi. Çırak içti.

"Suyun tadı nasıldı," diye sordu usta. Çırak, "çok güzeldi," dedi.

"Peki tuzun acısını hissettin mi," diye sordu bu kez de çırak," dedi.

Usta çırağı karsısına oturtup anlattı:

"Hayattaki bütün olumsuzluklar işte bu bir avuç tuz gibidir. Eğer sen küçük bir bardak su isen, nasıl tuzun bütün acısını tattıysan, hayatın bütün olumsuzluklarından da öyle etkilenirsin.

Eğer sen kişiliğinle ve gönlünle bu önümüzdeki göl gibi isen, hayatta karşılaşılabileceğin bütün olumsuzluklar seni, o bir avuç tuz gölün suyunu nasıl

etkilediyse öyle etkiler, bir bardak suda tattığın
acıyı vermez sana.

Seçim senindir:

Ya bardak olacaksın ya da göl..."

HER ZAMAN BİR İZ BIRAK

Çocuk, büyükbabasının mektup yazışını izliyordu. Birden sordu: “Bizim başımızdan geçen bir olayı mı yazıyorsun? Benimle ilgili bir hikâye olma ihtimali var mı?” Büyükbaba yazmayı kesti, gülümsedi ve torununa şöyle dedi: “Doğru, senin hakkında yazıyorum. Ama kullandığım kurşun kalem yazdığım kelimelerden çok daha önemli. Umarım büyüdüğünde bu kalemi sen de seversin.” Çocuk kaleme merakla baktı ama özel bir şey görmedi.

“İyi ama bu kalem benim hayatımda gördüğüm diğer kalemlerden hiç farklı değil ki!”

“Bu tamamen nesnelere nasıl baktığınla ilgili... Bu kalemin beş önemli özelliği var ve sen de bu özellikleri kendinde benimseyebilirsen hep dünyayla barışık bir insan olursun.

“Birinci özellik: Harika şeyler yapabilirsin ama attığın adımları yönlendiren bir el olduğunu asla unutma.

“İkinci özellik: Zaman zaman her ne yazıyorsam durmam ve kalemimin ucunu açmam gerekir. Bu kaleme biraz acı çektirse de sonuçta daha sivri olmasını sağlar. Bu yüzden bazı acılara göğüs germeyi öğrenmelisin, bu acılar seni daha iyi bir insan yapar.

“Üçüncü özellik: Kurşun kalem, yanlış bir şey yazdığında bunu bir silgiyle silmene her zaman olanak tanır. Yaptığımız bir şeyi sonradan düzeltmenin kötü bir şey olmadığını anlamalısın, aksine bu bizi adalet yolunda tutmaya yarayan en önemli şeylerden biridir.”

“Dördüncü özellik: Kurşun kalemin en önemli kısmı, kalemin yapıldığı ahşabı ya da dışarı yansıyan şekli değil, içerisinde yer alan kurşunudur. O yüzden her zaman kendi içine bakmalı, en çok onu korumalısın.”

“Beşinci ve son özelliği ise her zaman bir iz bırakmasıdır. Aynı şekilde sen de hayatta yaptığın her şeyin bir iz bırakacağını bilmeli ve her hareketinin farkında olmalısın.

KIRLANGIÇ VE ADAM

Kırlangıcın biri bir gün bir adama âşık olmuş.

Her gün pencerenin önüne gelir onu izlemiş.

Bir gün bütün cesaretini toplamış ve adama:

-Hey adam ben seni seviyorum uzun zamandır seni izliyorum, demiş.

Adam saçmalama sen bir kuşsun ben ise bir insan durduk yere sende nereden çıktın diye bunu içeri almamış pencerenin önünden kovalamış kırlangıç yine gelmiş

Tamam, seni hiç rahatsız etmeyeceğim, demiş.

Sadece çok iyi dost olalım demiş adam yine kabul etmemiş ve kovalamış kırlangıç tekrar gelmiş bak demiş hava çok soğuk seninle çok iyi arkadaş olalım beni içeri al soğukta donacağım, demiş.

Sıcak ülkelere göç etmek zorunda kalacağım lütfen beni içeri al, demiş.

Adam yine almamış kırlangıç çok üzgün bir şekilde başını önüne eğmiş ve gitmiş aradan çok zaman geçmiş adam pişman olmuş yaz gelmiş diğer kırlangıçlara sormaya başlamış ama gören olmamış sonunda danışma ve bilgi almak için bilge bir kişiye gitmiş olanları anlatmış. Bilge kişi demiş ki,

- Kırlangıçların ömrü altı aydır, hayatta bazı fırsatlar vardır sadece bir kez elinize geçer, değerlendiremezseniz uçup gider. Hayatta bazı insanlar vardır sadece bir kez karşınıza çıkar, değerini bilmezseniz kaçıp gider ve asla geri gelmez dikkatli olun farkında olun ve bir düşün bakalım acaba sen farkında olmadan bugüne kadar kaç kırlangıç kovaladın.

SEVGİYİ GÖSTERMEK

Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yasayanlar arasında ne fark vardır?

"Bakin göstereyim" demiş, ermiş.

Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsi oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasındanda derviş kasıkları denilen bir metre boyunda kasıklar. Ermiş bu kasıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz diye birde şart koymuş. Peki demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kasıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan.

Bunun üzerine şimdi demiş ermiş, sevgiyi gerçekten bilenleri çağıralım yemeğe. Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. Buyurun deyince, her biri uzun boylu kasığını çorbaya daldırıp, sonra karsısındaki kardeşine uzatarak içirmiş. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan işte demiş ermiş:

"Kim ki gerçek sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı, düşünürse, o aç kalacaktır. Ve kim kar-

deşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır şüphesiz.

Şunu da unutmayın, gerçek pazarında alan değil, veren kazançtadır daima..."

DENİZYILDIZININ ÖYKÜSÜ

Bir adam okyanus sahilinde yürüyüş yaparken, denize telaşla bir şeyler atan birine rastlar.

Biraz daha yaklaşıncı bu kişinin, sahile vurmuş denizyıldızlarını denize attığını fark eder ve "Niçin bu denizyıldızlarını denize atıyorsun?" diye sorar. Topladıklarını hızla denize atmaya devam eden kişi, "Yaşamaları İçin" yanıtını verince, adama şaşkınlıkla:

"İyi ama burada binlerce denizyıldızı var. Hepsini atmanıza imkân yok. Sizin bunları denize atmanız neyi değiştirecek ki?" der.

Yerden bir denizyıldızı daha alıp denize atan kişi, "bak onun için çok şey değişti," karşılığını verir.

AZİM

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu çocuk sol kolunu kaybetti. Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karsısındakini sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı.

Çocuk bir gün hocasına "hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek" dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kağıtla geldi kağıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu. Çocuk çok şaşırды. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, "hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim". Hocası ise "sen sadece hareketi yap" cevabını verdi. Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibini eledi. Hatta tek hareketle finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok korktu ama

gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve Őampiyon oldu.

Sevinęle hocasının yanına koştu ve sordu "hocam nasıl olur, anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve Őampiyon oldum".

Hocası ęocuđa baktı ve dedi ki, "senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir. ...

Ve bir tek savunması vardır o da, rakibin sol kolunu tutmak".

YOLUMUZDAKİ ENGELLER

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde. "Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral. Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı. "Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır."

DOSTLUK HAKKINDA

İki iyi arkadaş çölde yürüyorlarmış. Yolda, bilinmeyen bir sebepten dolayı aralarında tartışmaya başlamışlar.

Gittikçe büyüyen tartışma esnasında bu iki kişiden birisi diğerini tokatlamış. Bir anlık bir şaşkınlık sonrasında adam yere oturmuş ve kumların üzerine:

"Bugün en iyi arkadaşım bana tokat attı," yazmış.

Yürümeye devam etmişler ve birkaç saat sonra bir vahaya varmışlar. Vahadaki gölette yüzmeye giren iki arkadaştan tokatlanmış olanı birden suyun içinde çırpınmaya başlamış. Arkadaşı bunu görüp onu kurtarmış ve kıyıya çıkarmış. Adam kendine gelir gelmez belindeki hançeri çıkarıp büyük bir taşın üstüne:

"Bugün en iyi arkadaşım hayatımı kurtardı," yazmış. Arkadaşı merak ile sormuş: "Seni kırdığımda ve tokatladığımda kuma yazdın, şimdi neden taşa yazıyorsun?"

Diğeri ona gülümseyerek cevap vermiş:

"En iyi dostlarımız bizi kıracak bir şey yaptıklarında bunu kuma yazmalıyız, unutmanın ve affetmenin rüzgârı yazdıklarımızı silsin diye. Diğer taraftan da yaşanan güzellikleri taşların kalbine yontmalıyız, rüzgârların hiçbirisi onları silemesin diye..."

HER GÜN ÖZEL BİR GÜNDÜR

Şifonyerin çekmecelerinden bir tanesini açıp içinden ambalajı açılmamış bir paket çıkardı. Kâğıdı yırttığı anda paketin içinden ipekli bir eşarp akarcasına düştü kucağına. Onu kaldırıp kumaşı koklamak istercesine yüzüne yaklaştırdı. Gözleri doldu; " Dokuz-on yıl önce İtalya seyahatinde almıştım. Onu hiç kullanmadı, çok özel bir gün için sakladığını söylemişti. Düşünüyorum da, o özel gün bugündür..."

Bana döndü ve: "Hayatındaki her gün özeldir, bunu unutma ve hiçbir şeyi erteleme, saklama..." dedi.

En yakın dostum bugün eşini kaybetmişti. Ben söylediklerini hiç unutmadım. Onlar hayatımı değiştirdi diyebilirim.

Bugün daha çok okuyup daha az ev işi ile uğraşıyorum.

Terasa çıkıp bahçedeki çalılıklara aldırmayarak baharın tadına varıyorum. Ailem ve arkadaşlarımla işte olduğumdan daha fazla vakit geçiriyorum.

Anladım ki hayat değerlendirilmesi gereken bir birikimdir. Kristal kadehleri sadece bayramlarda değil, her gün kullanıyorum.

Yeni ceketimi giyip markete gidiyorum. Canım istediğinde hoşuma gittiği için en sevdiğim parfümü sıkıyorum. "Bir gün..." veya "Belki bir gün..."

ifadelerini sözlüğümden çıkardım. Her şeyi şimdi görmek, duymak ve yapmak istiyorum.

Eğer dostumun eşi yarın hayatta olmayacağını bilseydi ne yapmak isteyeceğinden emin olamam. Düşünüyorum da, ailesini ve dostlarını aramak isterdi.

Belki de ben de telefon ederdim eski dostlarıma, dargınlıkları bitirmek için, kalplerini bir şekilde kırdıysam özür dilemek için.

Belki de arkadaşımın eşi bir kez daha Boğaz'da yemeğe gitmek isterdi.

Ve işte o yapmadığım için üzüleceğim şeyler, eğer günlerim sayılı olduğunu bilseydim;

Üzülürdüm, eğer ararım deyip aramayı ertelediğim dostlarımı aramazsam...

Üzülürüm, eğer yazmam gereken mektupları yazmayı erteleyip yazmazsam...

Üzülürüm, eğer sevdiklerime onları sevdiğimi daha çok söyleyemezsem.

Bugünden sonra hayatımdaki hiçbir şeyi kaçırmayacağım! Sevinçlerimi ve gülümsememi ertelemeyeceğim! Tekrar ediyorum; her gün özeldir.

BUGÜN BAŞLA

Bugün dün için endişelenmeyi bırak, dün geçmişte kaldı ve hiçbir zaman değişmeyecek. Sadece sen değişebilirsin, eğer istersen.

Yarın için endişelenme, yarın hep geleceğinde ve senden beklentisi kendinden en iyiyi verebilmen, yani bugünün hakkını...

Aynaya bak ve kendini gör; hayranlık ve ilgi hak eden kişiliği gör, saygılı, saygıya laik, dostluğuna güvenebileceğin, dostluğundan haz alacağın kişiliği gör.

Hayatındaki her an'ın ne kadar değerli olduğunu, bu dünyada aldıklarını başkalarıyla paylaşmanın hafifliğini yaşa.

Bir an için bile olsa başkalarının çiğnediği yoldan uzaklaşıp keşiflerinin tadına var.

Kışkırtmalara cesaret ve kararlılıkla karşılık ver, yoluna çıkan engelleri aş.

Cesaretini yitirmek, sevgini, benliğini yitirmek anlama gelmediğini unutma.

Başına gelenlere rağmen insandaki İyi'ye yine yeniden inan. Bu bir fırsattır sana sunulan, daha iyi bir gelecek için...

Kalbini ve mantığının kapılarını ardına kadar aç; yaşadıklarını kabul et, yeni insanlarla tanış. Mü-

kemmel olmayı ne kendinden ne de başkalarından bekleme.

Çünkü mükemmellik yoktur bu mükemmel olmayan dünyada...

Kabul et ki kendi mutluluğundan sen sorumlusun, bu yüzden seni mutlu eden şeyleri yap.

Bugün başla...

KİBİRİN MASALI

Kibir, aynanın önünde durup kendine bakmak istemiş. Bakmış ama hiçbir şey görememiş.

- Ayna, ne olur beni bana göster! demiş.

- Buradasın, iyi bak! diye cevap vermiş ayna.

- Ben bir şey göremiyorum. Lütfen gerçeğimi gösterir misin?

- Bak, iyice bak! diye tekrarlamış ayna.

- Ama burada bir şey yok, insanlar beni güzellik, ün, büyüklük olarak görüyorlar. Bütün bunlar nerede?

- Sen yüzünü görmek istemedin ki, gerçeğini görmek istedin. Kibirin gerçeği yok, o bir görüntü, ardında da boşluk var...

ALIŞKANLIKLAR

Bir bilgenin öğrencileri bir gün sormuşlar:

- İnsanlar neden kötü alışkanlıkları daha kolay ve iyi alışkanlıkları daha zor edinirler? Neden iyi alışkanlıklarını uzun süre muhafaza edemiyorlar?

Yaşlı bilge:

- Peki ben size şöyle bir soru sorayım: eğer iyi tohumu güneşte bırakırsak ve kötü, çürümüş tohumu toprağa gömersek ne olur sizce? demiş.

- İyi tohum kuruyacak güneşte, kötü tohum ise hastalıklı filizler verecek ve sağlıklı bir meyve oluşmayacak, diye cevaplamış öğrenciler.

Bilge devam etmiş:

- İnsanlar da bu şekilde davranır: iyilikleri ruhlarında saklayıp filizlerini büyötmektense açığa çıkartıp kayıp ediyorlar. Diğer yandan da günahlarını ve kötü taraflarını başkalarından saklamak için içlerinde gizliyorlar. Onlar orada büyüyüp insanı kalbinden yok ediyorlar...

Ancak siz, bilge olun...

MUTLULUK

Yaşlı bir kedi yattığı yerden küçük bir kedi yavrusunu izlemekteymiş. Kedicik döne döne kuyruğunu kovalayıp yakalamaya çalışıyormuş. Düşse kalka kuyruğunu yakalamaya çalışan kedi yavrusunu bir müddet daha izledikten sonra sormuş:

-Neden kuyruğunu kovalıyorsun kedicik?

-Bana dediler ki, kuyruğum benim mutluluğummuş, bu yüzden onu yakalamaya çalışıyorum diye cevap vermiş kedicik.

Yaşlı kedi gülümsemiş. Yaşlı ve bilge kediler nasıl gülümseyebilirse ve konuşmuş:

-Bir zamanlar küçük bir kedi yavrusuyken bana da aynı şeyi söylemişlerdi. Çok günler kuyruğumun peşinde koştum, güçsüz kalsam da vazgeçmeden tekrar gücümü toplayıp yakalamaya çalışırdım. Bir an geldi, umutsuzluğa kapılıp vazgeçtim ve yoluma devam ettim. Sadece gözümün gördüğü yere doğru yürüdüm. Ve biliyor musun ne fark etmiştim?

-Ne? diye merak ve hayranlıkla sordu kedicik.

-Fark ettim ki, nereye gidersem gideyim, kuyruğum hep benimle birlikte...

EŞEK VE KÖYLÜ

Bir köylünün eşiği büyük ve derin kuyuya düşmüş. Sahibi ne yapacağını düşünedursun zavalı eşek korku ile anırmaktaymış kuyunun içinden. Sonunda sahibi karar vermiş; düşünmüş ki eşek çok yaşlı ve bu büyük derin kuyunun kapatılması gerektiğini. Sonuçta yaşlı eşiği çıkarmak için uğraşmaya değmez diye karar vermiş. Diğer köylüleri çağırması ve hep birlikte kuyuyu toprak ile doldurmaya başlamışlar. Eşek işin nereye varacağını anlamış ve daha yüksek ses ile anırmaya başlamış. Sonra sesi birden kesilivermiş. Birkaç kürek toprak attıktan sonra köylü merak edip kuyuya bakmak istemiş. Gördüklerine şaşırması; eşek sırtına düşen toprağı silkeleyip üstüne basıyormuş. Köylüler toprak attıkça hayvan aynı şeyi yapmaya devam etmiş. Bir müddet sonra eşiğin kulakları görünmüş ve köylüler şaşkınlıkla geriye çekilmişler. Eşek bütün gücüyle atlamış ve hızla uzaklaşmış oradan. Hayatta her türlü çirkinlikler ile karşılaşabilir insan ve bu sonu olmayan bir tekerrürdür. Üstüne düşen her çamur parçasını silkeleyip devam et, ancak böyle kurtulursun kuyulardan. Sorun diye adlandırdığımız her neyse kaya gibidir, dereyi onun üstüne basıp geçebiliriz. İnsan çıkmaza girdiği zaman umudunu kaybetmemeli, mutlaka feraha çıkacaktır!..

HAYATTAN DERS

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir kasabada yaşayan dünyalar güzeli bir kız varmış. Bu kız öyle güzelmış ki çok uzak şehirlerden ve ülkelerden çok zengin, çok yakışıklı, asil pek çok delikanlı onu görmeye gelirmiş. Kendisiyle evlenmek isteyen nice prensi, nice şövalyeyi reddeden güzel kız kimseleri beğenmezmiş.

Bu arada aynı kasabada yaşayan ve bu kıza âşık olan bir delikanlı da bu kıızı istemiş. Ama kız onu da reddetmiş. Aradan uzun yıllar geçmiş. Bizim delikanlı kasabadan ayrılmış. Kendine başka bir hayat kurmuş ve evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış.

Bir gün yolu bir zamanlar yaşadığı güzel, küçük kasabaya düşmüş. Orada tanıdık birine rastladığında aklına bir zamanlar orada yaşayan dünyalar güzeli kız gelmiş ve ona ne olduğunu sormuş. Yaşlı adam önünde gül bahçesi olan bir evi göstererek kızın evlendiğini söylemiş. Bizimki bir zamanlar herkesi reddetmiş olan kızın kocasını çok merak etmiş. Bir gün gizlenip kocasını evden çıkarken görmüş. Kızın kocası şişman, kel ve çirkin mi çirkin bir adammış. Kız kapıyı açınca kendini tanıtmış ve neden böyle bir adamla evlenmiş olduğunu sormuş. Kız da ona, arkasındaki gül bahçesinden en güzel gülü koparıp getirirse, cevabı vereceğini, bu arada tek şartının bahçede ilerlerken, geriye dönmemesi olduğunu söylemiş.

Adam da bunun üzerine yüzlerce gülün olduğu bahçede ilerlemeye başlamış. Birden çok güzel sarı bir gül görmüş. Tam ona doğru eğilirken biraz ilerde kocaman pembe bir gül gözüne çarpmış. Tam ona uzanırken daha ilerde muhteşem güzellikte kırmızı bir gül goncası görmüş. Tam onu koparıırken ilerde.

Derken bir de bakmış ki bahçenin sonuna gelmiş ve mecburen oradaki sonuncu gülü koparıp kıza götürmüş.

Bahçenin en güzel gülünü beklerken kız bir de ne görsün yaprakları solmuş cılız bir gül. Gülmüş adama.

“Bak gördün mü” demiş, “Her zaman daha iyisini bulmak isterken ömür geçer ve sen sonunda en kötüsüne bile razı olmak zorunda kalırsın. Bu yüzden gençlik gitmeden doğru seçimler yapmayı öğrenmek gerekir.”

EVLİLİK

Almitra sözü aldı ve sordu:

– Peki üstad; evlilik nedir?

Cevap şöyle geldi:

-Siz birliktelik için doğmuşsunuz.

Ölüm meleşinin beyaz kanatları sizi ayırana kadar ayrılmayacaksınız.

Allahın sessiz tanıklığında bile beraber olacaksınız.

Ama birlikteliğinizde mesafeler bırakın; bırakın ki,

cennetin rüzgârları aranızda dans edebilsin... Birbi-

rinizi sevin ama, aşk tutsaklığı istemeyin... Bırakın,

aşk, ruhunuzun kıyılarına vuran dalgalar gibi olsun...

Birbirinizin bardağını doldurun ama aynı bardaktan

içmeyin; ekmeğinizden verin birbirinize ama aynı

somundan ısırmayın...

Birlikte şarkı söyleyin; lakin birbirinizi yalnız bırak-

mayı da bilin. Sazın telleri de yalnızdır ve armoni

içinde aynı melodiyi seslendirir...

Birbirinize kalbinizi verin ama karşılıklı kilitleyip

saklamak için değil!

Sadece hayatın eli o kalbi saklar!

Birlikte durun, ama yapışmayın;

Tapınakların sütunları da bitişik değildir! ...

Ve meşe ile çınar birbirlerinin gölgesinde büyümeyiz...

KIZILDERİLİLER

1957 yılında Amerika'nın güneyine araştırma yapmak üzere üs kuran NASA'yı bir gün küçük bir Kızılderili çocuk fark eder ve koşa koşa epeyce uzakta bulunan kamplarına gidip büyükbabasına haber verir.

-Büyükbaba, beyaz adamlar gelmiş, aşağıdaki vadede gördüm... Çok kalabalıklar ve bir şeyler yapıyorlar.

Yaşlı Kızılderili homurdanmaya başlar, belli ki epeyce sinirlenmiştir.

-Onlarla konuştun mu?

-Hayır, beni görmediler. Ben büyük tepenin üzerinden onları izledim.

-O zaman yarın yanlarına git ve orada ne aradıklarını sor.

Küçük Kızılderili ertesi sabah yola koyulur.

Üsse varır ve beyaz adamlardan birinin yanına gidip;

-Burada ne yapıyorsunuz, diye sorar.

Beyaz adamlardan birkaçı küçük Kızılderilinin basını okşarlar, ona gülümserler ve:

-Hani geceleri gökyüzünde parlayan bir şey var ya, biz buradan onu seyrediyoruz.

-Ay'ımı?! Peki ama neden?

Adamlar küçük çocuğun sorusunu yine gülümseyerek yanıtlarlar.

-İleride... Çok yıllar sonra buradan oraya insanları götürebilmek ve orada yeni bir hayat kurabilmek için... Anladın mı?

Küçük Kızılderili şaşkınlığını gizlemeye çalışarak “Anladım” der ve koşu koşu uzaklaşır.

Öyle hızlı koşmuştur ki, kampa geldiğinde konuşamaz haldedir. Hemen büyükbabasının yanına gider ve kendisine söylenenleri bir bir anlatır. Yaşlı Kızılderili torununun anlattıklarını dinledikten sonra iyice sinirlenir, bağırıp çağırmaya başlar.

Ertesi sabah yine torununu yanına çağırır, hayvan derisi üzerine kızgın bir çubukla ve kendi lisanınca yazdığı notu torununa uzatarak der ki;

-Bunu al, beyaz adamlara götür ve onlara de ki "Bunu büyükbabam gönderdi... Oraya, yani aya gittiğinizde bunu oradakilere verecekmisiniz."

Küçük Kızılderili kendisine söyleneni aynen yapar. Üs deki beyaz adamlardan birine notu verir, Büyükbabasının söylediklerini de iletir ve yine koşar adım uzaklaşır.

Üs çalışanları, belli bölümleri yakılmış deri parçasına bakıp, bakıp saatlerce gülerler.

Ancak aradan bir kaç gün geçtikten sonra, yaşlı Kızılderilinin o notla, sözde ayda yaşayanlara nasıl bir mesaj iletmek istediğini merak etmeye başlarlar.

Bu merak günden güne öylesine büyür ki, bir tercüman çağırmaya karar verirler.

Tercüman geldiğinde herkes bir araya toplanır ve merakla beklemeye başlarlar. Bu arada gülüşmeler hala ara ara devam etmektedir.

Tercüman deri parçasını eline alır, okur ve ağlamaya başlar. Herkes şaşkındır, gülüşmeler yerini iyiden iyiye meraka bırakmıştır.

Tercüman yaşlı gözlerini kalabalığa çevirir ve der ki;

-Not aynen şöyle;

“Bu adamlara dikkat edin, elinizden topraklarınızı almaya geliyorlar!”

Küçük çocuk, baloncuyu büyülenmiş gibi takip ederken, şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Onu hayrete düşüren şey,

“Bizim eve bile sığmaz” dediği o güzelim balonların adamı nasıl havaya kaldırmadığı idi.

Baloncu dinlenmek için durakladığında o da duruyor ve sonra yine takibe koyuluyordu. Bir ara adamın kendisine baktığını fark ederek ona doğru yaklaştı ve bütün cesaretini toplayarak:

- Baloncu amca, dedi. Biliyor musun benim hiç balonum olmadı.

Adam çocuğu söyle bir süzdükten sonra:

- Paran var mı, diye sordu. Sen onu söyle.

- Bayramda vardı, diye atıldı çocuk, önümüzdeki bayram yine olacak.

- Öyleyse bayramda gel, dedi adam. Acelem yok, ben beklerim.

Çocuk sessizce geri döndü. O ana kadar balonlardan ayırmadığı gözleri dolu dolu olmuş, yürümeye bile mecali kalmamıştı. Birkaç adım attıktan sonra elinde olmadan tekrar onlara baktığında, gördüklerine inanamadı.

Balonlar, her nasılsa adamın elinden kurtulmuş ve

yol kenarındaki büyük bir akasya ağacının dallarına takılmıştı.

Çocuk, olup bitenleri büyük bir merakla takip ederken, baloncu ona doğru dönerek:

- Küçük, diye seslendi. Balonları ağaçtan kurtarırsan birini sana veririm. Yapılan teklif, yavrucağın aklını başından almıştı.

Koşarak ağacın altına doğru yöneldi ve ayakkabılarını aceleyle fırlatıp tırmanmaya başladı.

Hedefine adım adım yaklaşırken duyduğu heyecan, bacaklarını kanatan akasya dikenlerinin acısını hissettirmiyordu. Sincap çevikliğiyle balonlara ulaştığında bir müddet onları seyretti ve dallara dolanan ipi çözerek baloncuya sarkıttı. Ancak balonlardan birisi iyice sıkıştığından diğerlerinden ayrılmış ve ağaçta kalmıştı.

Çocuk onu kurtarmaya kalkışsa, dikenlerden patlayacağını çok iyi biliyordu.

İster istemez balonu yerinde bırakıp aşağıya indi ve adam dönerek:

- Birini bana verecektiniz, dedi. Hangisi o? Adam elini tersiyle burnunu sildikten sonra:

- Seninki ağaçta kaldı evlat, dedi. İstersen çık al.

Çocuk bu sefer ayakta bile duramadı. Kaldırım kenarına oturup baloncunun uzaklaşmasını bekledikten sonra, dallar arasında parlayan balona uzun uzun bakarak:

“Olsun,” diye mırıldandı. “Olsun.” Ağacın üzerinde kalsa da, bir balonum var ya artık.

İNSANIN İÇİNDEKİ KÖPEKLER

Yaşlı Kızılderili reisi kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbiriyle boğuşup duran iki köpeği izliyorlardı. Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı. Oniki yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup duruyorlardı. Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri köpekti bunlar. Çocuk, kulübeyi korumak için bir köpeğin yeterli olduğunu düşünüyor, dedesinin ikinci köpeğe neden ihtiyacı olduğunu ve renklerinin neden illa da siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık.

O merakla, sordu dedesine. Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeyle torununun sırtını sıvazladı.

“Onlar” dedi, “benim için iki simgedir evlat.”

“Neyin simgesi” diye sordu çocuk.

“İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları.”

Çocuk, sözün burasında, mücadele varsa, kazananı da olmalı diye düşündü ve çocuklara has bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi:

“Peki," dedi. “Sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?”

Bilge reis, derin bir gülümsemeyle baktı torununa:

“Hangisi mi evlat?

Ben hangisini daha iyi beslersem!”

BİR HAYIR VARDIR

Bir zamanlar Afrika da ki bir ülkede hüküm süren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itibaren arkadaş olduğu, birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü. Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı. İster kendi başına gelsin ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi: “Bunda da bir hayır var!”

Bir gün kralla arkadaşları birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaşları tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşları muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş ederken tüfeği geriye doğru patladı ve kralın başparmağı koptu. Durumu gören arkadaşları her zamanki sözünü söyledi: “Bunda da bir hayır var!”

Kral acı ve öfkeyle bağırdı:

“Bunda hayır filan yok! Görmüyor musun, parmağım koptu? “Ve sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaşını zindana attırdı.

Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu. Yamamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdü-

ler. Ellerini ayaklarını bağladılar ve köyün meydana odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklerle bağladılar. Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki, kralın başparmağının olmadığını fark ettiler. Bu kabile, batıl inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler. Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen zindana koştu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir, bir anlattı.

“Haklıymışsın!” dedi. “Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış.

İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum.Yaptığım çok haksız ve kötü bir şeydi.” “Hayır” diye karşılık verdi arkadaşısı. “Bunda da bir hayır var.”

“Ne diyorsun Allah aşkına?” diye hayretle bağırdı kral. “Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın neresinde hayır olabilir.” “Düşünsene, ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olurum değil mi? Ve sonrasını düşünsene? “

Sağlam ve Basit Mantık

Harvard Üniversitesi'nin mezunlar derneğinin NewYork'ta bir şubesi varmış. Yüzlerce eski mezun öğlenleri gelip orada yemek yermiş. Günlerden bir gün Harvard Üniversitesi rektörü NewYork'a işi

düştüğünde oraya yemek yemeye gelmiş. Tabii ki tanınmıyor. Kapıdan girmiş ve vestiyerdeki yaşlı zenciye şapkasını, paltosunu ve şemsiyesini uzatmış.

Saygılı vestiyer memuru yaşlı zenci şapka, şemsiye ve paltoyu almış, bembeyaz dişlerini gösteren bir selam ve gülücük sarkıtarak, eşyaları kabul etmiş, ama hiçbir fiş bilet makbuz vermemiş. Rektör şaşırılmış ama bir şey dememiş. Nasıl olsa çıkarken bana yanlış giysileri verirler diye düşünmüş, o zaman da zaten buranın müdürü benim ile beraber dışarıya gelecek olduğu için, onu ikaz ederim ve fiş sistemini başlatırlar yaklaşımına girmiş.

Gerçekten de mezunlar derneğinin müdürü onun yanına gelmiş, beraber yemek yemişler, yemekten sonra da müdür rektörü kapıya kadar çıkartmış, kapıda vestiyere gelmişler, rektör yaşlı zencinin önüne dikilip, malzemelerini istemiş, zenci gene müthiş dişlerini gösteren gülücüğünü saçarak vestiyerin arkasına geçmiş ve doğru şapka,doğru palto ve doğru şemsiyeyi getirerek rektörün eline tutuşturmuş. Tabii rektör fena halde bozulmuş. Çünkü doğru malzeme kendisine geri verilince itiraz senaryosu çalışmıyor, nutuk atılamıyor, müdür ikaz edilemiyor.Duruma bozulan rektör gene de kurcalamaya çalışmış.

- Bu şapka, şemsiye ve paltonun benim olduğunu nereden biliyorsunuz, diye sorarak hırçınlanmış. Zenci gene dişlerini ve saygılı selamını sarkıtarak;
- Bunların size ait olup olmadığını bilmiyorum efendim, demiş.

İşte şimdi yakaladım, diye aşka gelen rektör derhal saldırmış: O zaman bunları neden bana verdiniz? Zenci bir kere daha gülücük ve diş dolu selamını saygı ile vererek yinelemiş

- Çünkü onları bana siz vermişsiniz!

Diploma, apolet, unvan, uzmanlık falan filan hiçbir önemli değil. Hayatta başarı için gerekli olan basit ve sağlam bir mantıktır.

ÇALINAN HAYALLER

Çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışa koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç bir oğlu varmış. Babasının işi nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı.

Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası.

Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan yedi sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı. Hatta hayalindeki iki yüz dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Krokiye, iki yüz dönümlük arazinin üzerine oturacak bin metrekarelik evin ayrıntılı planını da ekledi.

Ertesi gün hocasına sunduğu yedi sayfalık ödev, tam kalbinin sesiydi... İki gün sonra ödevi geri aldı. Kağıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman bir “0” ve “Dersten sonra beni gör” uyarısı vardı.

“Neden “0” aldım?” diye merakla sordu hocasına, çocuk...

“Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal” dedi, hocası...

“Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun. Kaynağınız yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarmın imkânsız” ve ekledi:

“Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu yeniden gözden geçiririm.” çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına danıştı.

“Oğlum” dedi babası “Bu konuda kararını kendin vermelisin. Bu senin hayatın için oldukça önemli bir seçim!.”

Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına...

“Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin” dedi. "Ben de hayallerimi..."

O, orta 2 öğrencisi, bugün iki yüz dönümlük arazi üzerindeki bin metrekairelik evinde oturuyor. Yıllar önce yazdığı ödev şöminenin üzerinde çerçevelenmiş olarak asılı.

Aynı öğretmen, geçen yaz otuz öğrencisini bu çiftliğe kamp kurmaya getirdi. Çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine “Bak” dedi, “Sana şimdi söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken, hayal hırsızıydım. O yıllarda öğrencilerimden pek çok hayal çaldım.

Allahtan ki, sen, hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın.”

YİRMİ KURUŞ

Londra'daki camiye yeni bir imam gönderilmiş.

Adam şehre gitmek için hep aynı otobüse biniyor ve çoğu zaman da aynı şoföre rastlıyormuş. Bir gün, bilet alırken şoför yanlışlıkla yirmi kuruş fazla vermiş. İmam yanlışlığı oturup da parasını sayınca fark etmiş. Kendi kendine yirmi kuruşu geri versem mi şoföre diye düşünüyormuş. Ama içinden bir ses diyormuş ki çok gülünç bir para ve şoförün umurunda değil. Otobüs şirketi çok para kazanıyor zaten sadece yirmi kuruş onlara bir şey yapmaz. Bu parayı saklayabilirim diye düşünmüş, Allah'tan gelen bir hediye gibi. İneceği durağa gelince, imam kalkmış ve fikrini değiştirmiş, inmeden önce şoförün yanına gitmiş, yirmi kuruşu geri vermiş ve demiş ki:

- Paranın üstünü fazla verdiniz.

Şoför gülümsemiş ve demiş ki:

- Siz caminin yeni imamısınız değil mi? Aslında uzun zamandır sizi caminizde ziyaret etmek istiyordum. İslamı öğrenmek için. Bu yüzden bilerek size fazla para verdim. Nasıl tepki vereceğinizi görmek istedim.

İnerken imam artık bacaklarını hissetmiyormuş. Yere yığılacakmış neredeyse, bir direğe tutunmuş

ve kendine gelmeye çalışmış. Gözlerinden yaşlar
dökülerek demiş ki:
Allahım az daha İslam'ı yirmi kuruşa satıyordum!

ZEKÂ

- Bir insanın zekâsını nereden anlarsınız?
- Konuşmasından.
- Ya hiç konuşmazsa?
- O kadar akıllı insan yoktur ki!..

DENEYİM

Bir bilgeye nasıl bu kadar doğru kararlar alabildiğini sormuşlar, "Deneyim" demiş. O deneyimi nasıl kazandın, diye sormuşlar "Hatalarımla," demiş

BİR BİLGEYE SORMUŞLAR

"Efendim, dünyada en çok kimi seversiniz?

"Terzimi severim," diye cevap vermiş.

Soruyu soranlar şaşırılmışlar:

"Aman üstat, dünyada sevecek o kadar çok kimse varken terzi de kim oluyor?

O da nereden çıktı? Neden terzi?"

Bilge, bu soruya da şöyle cevap vermiş:

"Dostlarım, evet ben terziyi severim. Çünkü ona her gittiğimde, benim ölçümü yeniden alır. Ama ötekiler öyle değildir. Bir kez benim hakkımda karar verirler, ölünceye kadar da, beni hep aynı gözle görürler

ÜÇ ADIM

Bir bilgeye " Nasıl insan oluruz?" diye sormuşlar ya.

"Üç adım atlama" gibi bir cevap vermiş bilge kişi:
Önce sana kötülük yapanlara kötülük düşünmemen gelir, insanlığa attığın ilk adım budur... Sana kötülük yapanlara iyilik yapabildiğin an ise ikinci büyük adımı atar ve hakiki insan olmaya başlarsın. Nihayet, sana iyilik yapanla kötülük yapan arasında bir fark hissetmeyecek hale geldiğin zaman insan olursun .

EN GÜZEL ŞEY

Bilgeye sormuşlar dünya da en güzel şey ne diye?

"Sevmek," demiş...

Peki sonra, demişler...

"Sevilmek," demiş...

Peki neden sevmek sevilmekten önce geliyor, demişler...

O da demiş ki "insan sevdiğine sevildiğinden daha çok emindir..."

DİLEK

Bir bilgeye sormuşlar.

İnsan neden dilek diler?

İnsan gerçekleşmesi için diler, ama bilmez ki gerçekleştirmek için dilemek gerek.

MUTLU

Bir bilgeye sormuşlar en mutlu insan kimdir. İşte o dağdaki çobandır demiş.

Neden diye sormuşlar. Çünkü demiş insan bildikleriyle yaşar, onun bildikleri koyunları ve çevresiyle sınırlı kendisini mutsuz edecek veya kafasını karıştıracak fazla bir bilgiye sahip değil.

HAYAT SATRANCI

Genç bir adam kendi yöresinde çok tanınan bir bilgenin yanına gitti. Derdi biraz farklıydı. Genç yaşında hep başarı kazanmıştı. Babasından devraldığı küçük işi hızla büyütmüş, zengin olmuştu. Çevresindeki herkes ona saygı gösteriyordu.

Düşmanı yoktu. Evlilikleri başarılı olmuş, çok genç yaşlarda başlayarak birkaç kez baba olmuştu. Ve genç adamın derdi de buradan sonra başlıyordu. Bu kadar erken başarı, çok başarı, çok sayılmak yüzünden bütün çevresindeki insanları "küçük" görmeye başlamıştı.

Genç adam için "önemli" hiçbir iş, hiçbir insan, hiçbir durum kalmamıştı. Hiçbir konuşmayı birkaç dakikadan fazla dinleyemiyor, okumaya başladığı her şeyi birkaç dakika içinde elinden bırakıyordu.

Bilge kişi genç adamı uzun uzun dinledi. Genç adam anlattıkça anlattı. Sonra da bilge kişi sordu: "Yaparken zevk aldığın, her şeyden daha fazla ilgi-ni çeken hiçbir şey yok mu?"

Genç adam bir süre düşündü ve cevap verdi: "Satranç..." dedi, "Ama satrancı da çok iyi oynadığım için rakip bulamıyorum."

Bilge kişi "Güzel" dedi, "Burada bir öğrencim var, o da iyi satranç oynuyor." Öğrencisini çağırdı, satranç masası kuruldu. Genç adam ve öğrenci karşı-

lıklı oturdular. Bilge kişi aniden "Bir dakika" dedi, "Bu satranç karşılaşması biraz farklı olacak. Kaybeden, kafasını da kaybedecek. Kaybedenin kafasını ben kendi elimle, kendi hanerimle keseceğim. Tamam mı?" Öğrencisi "Tabii efendim" deyince genç adam da daha zayıf bir sesle "Tamam" dedi.

Oyun başladı. "Her şeyi en iyi yapan," "Her şeyde en başarılı" genç adam boncuk boncuk terliyordu. Yaptığı her atak bilgenin öğrencisi tarafından ustaca savuşturuluyordu. Genç adam terlemeye devam ediyordu. Bir süre sonra savunmaları düşmeye başladı. Öğrenci usta hamlelerle genç adamı sıkıştırmıştı.

Genç adam bir an bilge kişiye baktı. Gözleri korku doluydu. Bilge kişi o an, bir el darbesiyle satranç masasını devirdi: "Tamam bitti! Hiç kimsenin kafası kesilmeyecek!" Genç adam önüne bakıyordu.

Bilge kişi konuştu: "İşte tekrar tutkuyu yaşadın... Dikkatini toplamayı öğrendin... Hiç kimseyi küümsememen gerektiğini gördün... Her an ölümün yanında yaşadığın için her şeye değer vermen gerektiğini anladın..." Sonra bilge ve öğrencisi yere saçılmış satranç taşlarını birlikte toplayıp kutusuna koydular.

FİLİZLENMEYEN TOHUM

Bir zamanlar giderek yaşlanan ve arkasında bir veliaht bırakması gerektiğini anlayan Çinli bir hükümdar vardı. Vezirlerinden veya çocuklarından birisini veliaht seçmek yerine, farklı bir şey yapmaya karar verdi bu hükümdar.

Ülkesindeki bütün gençleri huzuruna çağırdı ve onlara şöyle seslendi:

"Artık tahttan çekilmemin ve yerime yeni bir hükümdar seçmemin vakti geldi. Hükümdar olarak içinizden birisini seçeceğim." Gençler bu sözleri şaşkınlıkla dinliyorlardı. Hükümdar devam etti:

"Bugün her birinize bir tohum vereceğim. Tek bir tohum ama bu çok özel bir tohum... Hepinizin evlerinize dönüp o tohumu ekmenizi, sulamanızı ve bir yıl sonra tohumdan çıkan bitkiyle geri gelmenizi istiyorum. O zaman bana getireceğiniz bitkiler hakkında hüküm verip benden sonra tahta geçecek hükümdarı seçeceğim."

Saraya çağırılanların arasında Ling isminde bir genç vardı ve herkes gibi ona da bir tohum verildi. Ling, eve dönüp başından geçenleri heyecanla annesine anlattı. Annesi ona bir saksı ve biraz da toprak verdi. Ling, tohumu itina ile ekti, onu güneş ışığı görebileceği bir pencere kenarına koydu. Her

gün saksıya su vererek bitkinin tohumun açıp açmadığını kontrol etti.

Üç hafta kadar sonra, Ling'in mahallesindeki gençlerden bazıları tohumlarının nasıl açtığını, bitkilerin nasıl büyümeye başladığını anlatmaya başladı. Ling bu sözleri duyduktan sonra her defasında eve gidip kendi tohumunu kontrol ediyordu. Gelgelelim, saksının içinde büyüyen hiçbir şey görünmüyordu. Haftalar birbirini kovaladı, ama değişen hiçbir şey olmadı.

Bu arada, Ling'in arkadaşları ballandıra ballandıra saksılarımdaki çiçeklerden bahsediyordu hep. Ling'in ağzını ise bıçak açmıyordu, çünkü hakkında konuşacağı bir çiçeği yoktu. Elinde toprak dolu bir saksı vardı o kadar. Ve artık başarısız olduğuna inanmaya başlamıştı.

Aradan altı ay geçti. Lingin saksısında çiçekten eser yoktu hâlâ. Tohumunu çürüttüğüne kanaat getirmişti Ling. Başka herkesin kocaman çiçekleri, ya da ağaç fidanları olmuştu, ama onun koca bir saksısı, o kadar!

Nihayet bir yıl tamamlandı ve ülkenin gençleri yetiştirdikleri bitkileri karar vermesi için hükümdarın huzuruna getirdiler. Ling, annesine boş bir saksıyı hükümdara götürmeyeceğini söylediye de, annesi saksıyı götürmesini ve dürüst davranmasını öğütledi. Ling'in sıkıntıdan karnı bile ağrıdı, ama annesinin haklı olduğunu bildiğinden sözünü tuttu. Böylece, o da boş saksıyı saraya götürdü.

Saraya ulaştığında diğer gençlerin getirdiği çeşit çeşit bitkiler karşısında hayrete düştü. Hepsi de

güzel renklerde, güzel biçimlerdeydi ve nefis kokular yayıyorlardı. Birbirlerine çiçeklerini nasıl böyle güzel yetiştirdiklerini ciddi ciddi anlatan diğer gençler, Ling'in elindeki boş saksıyı görünce kahkahalarla güldüler. Birkaçı da onun durumuna üzüldü ve omzuna dokunup "Boş ver, elinden geleni yapmışsın!" dediler.

Hükümdar gençlerin yanına geldi ve bitkileri inceledi. Bu sırada, Ling arkalara kaçıp gizlenmeye çalışıyordu. "Ne kadar da büyük ağaçlar ve çiçekler yetiştirmişsiniz öyle!" dedi hükümdar. "Bugün içinizden birisi yeni hükümdar olarak tayin edilecek."

Birden, imparator elinde boş saksıyı tutan Ling'i gördü. Hemen, muhafızlarına onu yanına getirmelerini emretti. Ling korkudan titremeye başladı. "Hükümdar başaramadığımı gördü, herhalde beni öldürtecek!" diye düşünüyordu.

İmparator, yanına getirilen Ling'in ismini sordu, o da cevapladı. Diğer gençlerin hepsi gülmeye ve kendi aralarında Ling'le alay etmeye başladılar. Hükümdar bir el hareketiyle hepsini susturdu. Lingi yanına aldı, sonra da kalabalığa ilan etti: "Yeni imparatorunuzu selamlayın! Adı Ling!" Ling kulaklarına inanamadı. Tohumundan tek bir filiz bile çıkmamışken nasıl imparator olabilirdi ki?

Hükümdar konuşmasına devam etti: "Bir yıl önce her birinize bir tohum verdim, onu ekip sulamanızı istedim ve bir yıl sonra da bana getirmenizi istedim.

Ama sizlere verdiğim tohumların hepsi kaynatılmıştı ve dolayısıyla da filiz açmaları mümkün değildi.

Ling hariç hepiniz bana çeşit çeşit ağaçlar, bitkiler ve çiçekler getirdiniz. Tohumunuzun büyümediğini görünce, size verdiğim tohumun yerine başka bir tohum ektiniz.

İçinizden sadece Ling kendisine verdiğim tohumun olduğu saksıyı bana getirme cesaretini ve dürüstlüğü gösterebildi. Bu yüzden, yeni imparatorunuz o olacak."

BAŞARI, ZENGİNLİK VE SEVGİ

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlıyı görünce önce duraksadı, sonra onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti; "Burada böyle oturduğunuza göre, üçünüz de kesinlikle acıkmış olmalısınız," dedi. "Lütfen içeri gelin, size yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Üç yaşlıdan biri, kadına, eşinin evde olup olmadığını sordu. Kadın, eşinin biraz önce çıktığını, şu anda evde olmadığını söyledi. Yaşlı adam, başını iki yana salladı; "Eşiniz evde değilse, biz de davetinizi kabul edemeyiz," dedi.

Akşam eşi geldiğinde, kadın karşı kaldırımdaki yaşlı adamlarla arasında geçen konuşmayı anlattı. "Senin evde olmadığını öğrenince, içeri girmek istemediler" dedi. Yaşlı adamların bu davranışlarını öğrenince, kadının eşi üzüldü. "Bir bakıversene dışarı," dedi. "Hâlâ orada iseler, şimdi davet edebilirsin eve."

Kadın kapıyı açar açmaz, karşı kaldırımdaki bembeyaz sakallı üç yaşlıyla yeniden karşılaştı. "Eşim geldi, şimdi evde" dedi ve onlara davetini yineledi; "Yemeğimizi birlikte yemek için sizi şimdi davet edebilir miyim evimize?"

Kadının davetine yaşlılardan biri yanıt verdi; "Biz hiçbir eve üçümüz birlikte gitmeyiz," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı; "Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, zenginliktir. Bu yanımda oturan arkadaşımın adı başarı, benim adım ise sevgidir.

Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu "Şimdi evinize gidin ve eşinizle baş başa verip, bir karara varın," dedi. "İçimizden sadece birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin, kararınızı bize bildirin."

Kadın, sevginin önerisini eşine anlattığında, adam sevinçten göklere fırladı. "Aman ne güzel, ne güzel," dedi. "Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden zenginliği davet ederiz ve evimiz de bir anda zenginliğe kavuşmuş olur."

Eşinin kararı, kadının hiç de hoşuna gitmedi. "Başarıyı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?" dedi.

Kayınvalidesiyle, kayınpederinin bu konuşmasına, içerideki odada bulunan gelinleri de kulak misafiri olmuştu. Koşarak içeri girdi ve o da kendi önerisini söyledi; "En doğru karar, sevgiyi davet etmek değil midir?" dedi. "Düşünsenize, evimiz bir anda sevgiye kavuşacak"

Gelinin bu önerisi, kayınpederin de, kayınvalidenin de çok hoşlarına gitti. "Tamam, en doğru karar bu olacak" dediler. Sevgiyi davet edelim..."

Kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu; "İçinizde hanginiz sevgiydi? Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun..."

Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşları da ayağa kalktılar ve sevginin arkasından, onlar da eve doğru yürümeye başladılar.

Kadın, büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, zenginlikle başarıya sordu; "Siz niçin geliyorsunuz? Ben yalnız sevgiyi davet etmiştim."

Kadının bu sorusuna, üç yaşlı birlikte yanıt verdiler; "Eğer içimizden yalnız zenginliği ya da başarıyı davet etmiş olsaydınız, davet edilmeyen ikimiz dışarıda bekleyecektik. Fakat siz sevgiyi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize."

Ve kadının "niçin?" diye sormasını beklemeden, zenginlik ve başarı sözlerini şöyle sürdürdüler; "Çünkü sevginin olduğu her yerde, biz zenginlik ve başarı da her zaman, onun yanında oluruz."

DİLENCİ VE TURGENYEV

Büyük Rus yazarı Turgenyev, soğuk bir akşamüstü evine doğru yola çıkmış. Yolda bir dilenci kendisinden para istemiş. Bütün ceplerini kurcalayan Turgenyev, ne yazık ki hiç para bulamamış. Bunun üzerine kendisine uzatılan soğuk elleri kendi elleriyle ısıtarak:

"Kusura bakma kardeşim sana verecek bir şeyim yok," demiş.

Dilenci "Verdiniz ya efendim," demiş. "Bana kardeşim dediniz."

HAKLI TENKİT

Eflâtun, bir grup arkadaşı ile birlikte oturan Sokrates'e:

"Geçen gün bir arkadaşını herkesin arasında azarladın," diye çıkışmış. "O sözleri baş başa kaldığın zaman söyleyemez miydin?"

Sokrates, soruya soruyla karşılık vermiş:

"Beni böyle azarlamak için, baş başa kalmamızı bekleyemez miydin?"

NASIL İNSAN OLURUZ?

Bir bilgeye, “Nasıl insan oluruz?” diye sormuşlar.

“Üç adım atmakla” diye cevap vermiş bilge.

“Önce, sana kötülük yapanlara kötülük düşünmemen gelir; insanlığa attığın ilk adım budur...

Sana kötülük yapanlara iyilik yapabildiğin anda ise, ikinci büyük adımı atar ve hakiki insan olmaya başlarsın.

Nihayet, sana iyilik yapanla kötülük yapan arasında bir fark hissetmeyecek hale geldiğin zaman insansın ve insan olursun...”

SOKRATES'İN SUÇU

Sokrates idama mahkûm edilince karısı ağlayarak dedi ki:

"Ah Sokrates! Haksız yere öldürölüyorsun."

O da gülerek sordu:

"Ne o?" dedi. "Yoksa sen benim haklı yere mi öldürölmemi isterdin?"

Acılı arkadaşlarına ölmeden önce şöyle söylemişti:

"Neşelenin ve yalnızca bedenimi gömdüğünüzü söyleyin."

MANTIK

Öğrenciler o yılın ders programında yeni bir ders olduğunu fark ederler.

Dersin adı Mantık'tır ve derse yaşlıca bir profesör girecektir. Nihayet, ilk mantık dersi başlar.

Çocuklardan biri söz hakkı isteyerek:

- Sayın profesör, mantık bize ne öğretir? Lütfen her şeyden önce bunu anlatır mısınız, ricasında bulunur. Profesör, kendisine merak ve şüpheyle bakan talebelerine:

- Mantık dersinin insanların düşüncesine yaptığı etkiyi açıklamak biraz güçtür. Onun için bunu sizlere bir örnekle açıklamak istiyorum, der.

- Farz edin ki, maden ocağından iki insan çıkıyor: Birisinin üzeri tertemiz, diğèrininki ise kömür karası içinde... Bunlardan hangisinin yıkanması lazımdır?-

Öğrenciler, hiç tereddüt etmeden:

-Elbette, kirlisi! diye cevap verirler.

Profesör, tebessüm ederek:

-İşte evlatlarım, der. Mantık bu soruya cevap vermeden önce şunu sorar: Nasıl olur da bir maden ocağından çıkan iki kişiden birinin üzeri tertemiz iken diğèrininki kirli olabiliyor?

HAZIR OLMAK

Bir Zen üstadı olan Kasan ünlü bir soylunun cenaze törenini yönetecekti. Orada durup eyalet valisinin, diğer soyluların gelmesini beklerken avuçlarının terlemeye başladığını fark etti.

Ertesi gün, öğrencilerini bir araya topladı ve henüz gerçek bir öğretmen olmaya hazır olmadığını itiraf etti. Onlara dilenci ya da kral olsun, tüm insanların önünde aynı tutumu sürdürmeyi başaramadığını açıkladı. Hâlâ sosyal rollerle ve kavramsal kimliklerle hareket ediyor, insanların eşit olduğunu anlayamıyordu. Kasan oradan ayrıldı ve başka bir üstadın öğrencisi oldu. Sekiz yıl sonra aydınlanmış olarak öğrencilerinin yanına geri döndü.

ANTİK BİR HİNT MASALI

-Çok büyük ama aptal bir kral, sert zeminin ayağını acıttığını söyleyip tüm krallığın sığır derisiyle kaplanmasını emretmiş. Ancak sarayın maskarası bu fikre kahkahalarla güldü; o bilge bir adamdı. Dedi ki: “Kralın fikri en basitinden komik.”

-Kral çok kızmıştı ve maskaraya dedi ki: “Bana daha iyi bir seçenek göster yoksa öldürüleceksin.”

-Maskara, “Efendim küçük bir sığır derisi parçasını kesip ayağınızı kaplayın” dedi. Ve ayakkabılar bu şekilde doğdu.

Bütün dünyayı sığır derisiyle kaplamaya gerek yok; sadece ayağını kaplamak tüm dünyayı kaplar. Bilgiğin başlangıcı budur.

İŞ

Fransa'da ağır işçilerin işleri hakkında ne düşündüklerini araştırmak üzere görevlendirilen bir memur bir inşaat alanına gönderilir. Görevli, ilk işçiye yaklaşır ve sorar:

"Ne yapıyorsun?"

"Nesin sen kör mü?" diye öfkeyle bağırır işçi.

"Bu parçalanması imkânsız kayaları balyozla kırıp patronun emrettiği gibi yığıyorum. Cehennem sıcaklığında, bu çok ağır bir iş, ölümden beter."

Görevli hızla oradan uzaklaşır ve çekinerek ikinci işçinin yanına yaklaşır:

"Ne yapıyorsun?" İşçi cevap verir: " Kayaları mimari plana uygun hale getirmeye çalışıyorum. Bu ağır bir iş, ama karım ve çocuklarım için para gerekli ve sonuçta bir işim var. Daha da kötü olabildi."

Biraz cesaretlenen görevli üçüncü işçiye doğru ilerler ve sorar:

"Ya sen ne yapıyorsun?"

"Görmüyor musun?" der işçi kollarını gökyüzüne kaldırarak. " Bir katedral yapıyorum."

ÖLÜM

Zenginliğine rağmen aradığı huzuru bir türlü bulamayan adam üstada yakarmış:

"Lütfen bana yardım edin. Aydınlanmak için neler yapmalıyım?"

"Maalesef," demiş bilge, "Çok geç... Keza, ölümün hızla yaklaştığını görüyorum. On günlük ömrün kalmış. Eğer yanılmışsam bana yine gel."

Duyduklarına inanmakta güçlük çeken adamcağız per perişan evine dönmüş.

Karısı, "Ne oldu, niye böyle mutsuzsun?" diye sorunca adam büyük bir pişmanlık içinde cevap vermiş:

"On gün içinde öleceğimi öğrendim bugün. Yaptığım hataları, işlediğim günahları nasıl telafi edeceğimi bilemiyorum..."

O sırada mali müşaviri kapıda belirmiş:

"Efendim, parayı tahsil edemedim. Adam borcunu ödememekte direniyor. Galiba mahkemeye gitmek en doğru çözüm.

"Adam biraz düşündükten sonra, "Boş ver," demiş.

"Bende para fazlasıyla var. Yoksa ona borç nasıl verebilirdim ki... Ona borcunu iptal ettiğimi söyle. Paranın keyfini çıkarsın." Patronunun bu konulardaki tavizsiz yaklaşımına alışkın olan müşavir ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilmez bir halde evden ayrılmış.

Derken adam, yıllardır küskün olduğu bütün dostlarını ziyaret ederek hepsinin gönlünü almış.

Düşmanlarıyla bile el sıkışarak uzlaşmayı başarmış. Sonra da, servetinin büyük bir bölümünü hayır kurumlarına bağışlamış.

Ve ölümüne birkaç gün kala tüm dinlerin temsilcilerini çağırarak kendisine kutsal kitaplardan pasajlar okumalarını rica etmiş. Son gün gelip çatığında, meditasyon yaparak tevekkülle ölümü beklemeye başlamış.

Bu arada halk, onun ne denli sevecen ve cömert biri olduğunu konuşuyor, adı tüm gazetelerde sitayişle anılıyormuş.

On birinci günün sabahında hala yaşadığını gören adam üstada giderek neden ölmediğini sormuş.

"Sana aydınlanmanın sırrını öğretmemi istemiştin..."

"Anlamadım... Bana hiçbir şey öğretmediniz ki!"

"Söyle bakalım," demiş üstat gülerek,

"Son on gündür neler yaptın? Kime ne yalanlar söyledin? Kaç tane düşman kazanıp, dost kaybettin?"

"Artık harcanacak vaktim kalmadığını düşünüp herkesle barıştım, servetimi de ihtiyacı olanlara dağıttım."

"Bundan önce insanlar senin hakkında ne düşünüyorlardı?"

"Bencil ve kaba biri olduğumu..."

"Ya şimdi?"

"Herkes beni övüyor ve ermiş bir adam olduğumu söylüyor."

"Bundan memnun musun?"

"Elbette!"

"Öyleyse evine dön oğlum. Bil ki, her an bu dünyayı terk edebilirsin. Hayatının her gününü şu son on gün gibi yaşa. Huzuru hep böyle bulacaksın. İşte irfan budur."

ACI

Atinalı ressam Parrhasios savaş tutsağı yaşlı bir adamı satın alıp Atinalıların Athena tapınağı için kendisine ısmarladığı çarmıha gerilmiş Prometheus resmini modele bakarak yapabilmek için adamcağıza işkence yaptırır.

- Yüzünde yeterince acı yok, der Parrhasios, yaşlı adamı işliğinin ortasına modellik yapması için getirdiklerinde.

Ressam, bir köle çağırarak adamın daha çok acı çekmesi için biraz daha işkence yapılmasını ister.

Yaşlı adama işkence yapmaya başlarlar.

Herkes ona acımaktadır.

-Onu satın aldım, diye karşılık verir ressam.

Adamcağız haykırmaktadır. Onu ellerinden çivilerler.

Ressamın çevresindekiler yeniden bağırır.

-Bana ait o, savaşın bana verdiği hakkı kullanarak satın aldım onu.

Parrhasios bir yandan tozlarını, renklerini hazırlarken, cellat da ateşlerini, kamçılarını, çarmıhlarını hazırlar.

- Sıkıca bağla onu, diye ekler ressam. Yüzüne acı dolu bir anlatım vermek istiyorum.

Olynthos'lu ihtiyar canhıraş bir çığlık atar. Bu çığlığı duyanlar Parrhasios'a, resimden mi, yoksa iş-

kence yapmaktan mı zevk aldığını sorar. Onlara karşılık vermez. Cellada bağırmaya başlar.

-İşkence etmeyi sürdür, daha çok! Çok iyi; öyle tut onu; işte Prometheus'un çektiği acı yüzünden yürek parçalayan yüzü, ölmekte olan Prometheus'un yüzü

Yaşlı adam kendinden geçmek üzeredir. Ağlar.

Parrhasios ona şöyle bağırır:

-İnlemelerin henüz Jüpiter'in sillesini yemiş bir insanın inlemeleri değil.

Yaşlı adam ölüme yaklaşmaya başlar. Çok zayıf bir sesle Atinalı ressama şöyle der:

- Parrhasios, ölüyorum

- Öyle kal.

MUTLU ADAMIN GÖMLEĞİ

Bir hükümdar amansız bir hastalığa yakalanmıştı. Ülkenin bütün hekimleri saraya geldi, komşu ülkelerin hekimleri de çağırıldı. Ama hastalığa hiçbir çare bulunamadı. Hükümdar, herkesin gözü önünde her gün biraz daha erimeye devam ediyordu. Umutsuzluk içinde çırpırırken son çare olarak bütün falcıların, büyücülerin bulunup saraya getirilmesini istedi.

Adamları koşuşturdu. Ülkede ne kadar adı falcıya büyücüye çıkmış insan varsa toplayıp getirdiler.

Falcılar, büyücüler hükümdara tek tek baktılar, bildikleri bütün numaraları yaptılar, ama hiçbiri herhangi bir iyileşme sağlayamadı.

Hükümdar artık iyiden iyiye umutsuzluğa düşmüşken günün birinde sarayının kapısına bir yaşlı kadın geldi. Bu kadın hükümdarın derdini nasıl çözeceğini bildiğini söylüyordu!

Yaşlı kadını hükümdarın yanına götürdüler.

Hükümdar yatağında doğrulamadan, “Söyle kadın” diye güç bela konuştu: “Neymiş senin çaren!”

Kadın bildiği çareyi anlattı: “Adamlarınız ülkeyi dolaşacak, ülkenin en mutlu adamını bulacak, onun gömleğini alacak ve size getirecek. Siz de bu gömleği giyince iyileşeceksiniz...”

Hükümdar emir verdi, adamları hemen ülkeye dağıldı. Önce en zenginlerin kapısını çalmaya başladılar. Ama hangi zenginle gidip konuştularsa onun hiç de tahmin ettikleri gibi mutlu olmadığı gördüler. Aralarından bir iki kişi, en değerli gömleklerini verdi. Hükümdar gömlekleri giydi fakat bunların da herhangi bir faydası olmadı. Böylece o gömleklerin sahiplerinin söyledikleri gibi mutlu olmadıkları ortaya çıktı.

Hükümdar köpürüyor, adamları bütün ülkeyi adım adım dolaşılıyor, artık zengin fakir dinlemeden mutlu insan arıyor ama bir kişi bile bulamıyorlardı.

Durmaksızın dolaşırken susuz kalan hükümdarın adamlarından birkaçı dökülen bir kulübenin yanından geçmekteydi. Su istemek için yaklaştıklarında içeriden gelen sesi duydular.

Bir adam kendi kendine konuşuyordu:

“Ne kadar mutluyum, benden iyisi yok, karnımı doyurdum, yarın çalışabilecek gücüm de var... Benden iyisi yok...”

Hükümdarın adamları suyu falan unutup hemen içeri daldılar. Bu son derece yoksul kulübede bir adam yere oturmuş, kağıt üzerine serdiği peynir ekmeğin son kırıntılarını ağzına atarken bir yandan da türkü söylüyordu.

Hükümdarın adamları “Nihayet bulduk” diye adama doğru hamle ettiler ve yanan tek bir mumun zayıf ışığında adamın gömleğinin olmadığını gördüler.

ACININ MİKTARI

Anlatıcı: Hintli bir yaşlı usta, çırağının sürekli her şeyden şikâyet etmesinden bıkmıştı. Bir gün çırağına şöyle dedi:

Usta: Git biraz tuz al gel.

Anlatıcı: Hayatındaki her şeyden mutsuz olan çırak döndüğünde ekledi:

Usta: Şimdi bir avuç tuz al ve bir bardak suya atıp iç.

Anlatıcı: Çırak, yaşlı adamın söylediğini yaptı ama içer içmez ağzındakileri tükürmeye başladı.

Usta: Tadı nasıl?

Çırak: Acı.

Anlatıcı: Usta gülerek çırağını kolundan tuttu ve dışarıya çıkardı. Sessizce az ilerdeki gölün kıyısına götürdü ve çırağına bu kez de şöyle dedi:

Usta: Şimdi de göle bir avuç tuz at ve gölden su iç bakalım.

Anlatıcı: Söyleneni yapan çırak ağzının kenarından akan suyu koluyla silerken usta aynı soruyu sordu.

Usta: Tadı nasıl?

Çırak: Ferahlatıcı

Usta: Yaşamdaki ıstıraplar tuz gibidir, ne azdır, ne de çok. İstirabın miktarı hep aynıdır. Ancak bu ıstırapın acılığı, neyin içine konulduğuna bağlıdır.

İstirabın olduğunda yapman gereken tek şey ıstırap veren şeyle ilgili hislerini genişletmektir. Onun için sen de artık bardak olmayı bırak, göl olmaya çalış.

GÖZ VE YOLCULUK

Bilge yaşlı adamla karşılaştığında ilk sorusu "senin kadar akıllı olmam ne kadar sürecek" olmuş.

Yanıt çabuk gelmiş;

- 5 yıl.

Bunun çok uzun süre olduğunu söylemiş genç adam.

- Ya iki kat çok çalışırsam, demiş

- O halde 10 yıl, demiş usta

- 10! Bu çok daha uzun. Ya her gün ve gece çalışırsam, her saat, diye üsteleyince genç.

- 15 yıl demiş bilge.

- Anlamıyorum diye yanıtlamış genç.

- Her seferinde amacıma ulaşmak için daha fazla enerji harcayacağıma söz verdim ve sen daha uzun süreceğini söyledin, neden?

- Cevabı basit, demiş bilge. Bir gözün hedefe sabitlersen, sana yolculuğunda kılavuzluk edecek yalnızca bir gözün kalır. Bu daha açık oldu mu?

İYİ HABER

Arjantinli ünlü golfçü Robert de Vincenzo, yine bir turnuvayı kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş ve kulüp binasına gidip oradan ayrılmak üzere hazırlanmıştı. Bir süre sonra bina-
dan çıkıp otoparktaki arabasına yürürken yanına bir kadın yaklaştı. Kadın, başarısını kutladıktan sonra ona çocuğunun çok hasta ve ölmek üzere olduğunu anlattı. Zavallı kadının hastane masraflarını ödemesi olanaksızdı. Kadının anlattığı öykü de Vincenzo'yu çok etkilemişti, hemen cebinden bir kalem çıkarttı ve turnuvadan kazandığı paranın bir miktarını yazdı çek defterine. Çeki kadının eline sıkıştırırken de ona; "Umarım bebeğinin iyi günleri için harcarsın" dedi. Ertesi hafta kulüpte öğle yemeği yerken, profesyonel golf derneğinin bir görevlisi yanına gelerek; "Otoparktaki görevli çocuklar geçen hafta turnuvayı kazandıktan sonra yanınıza bir kadının geldiğini ve onunla konuştuğunuzu söylediler bana" dedi. De Vincenzo, evet anlamında başını salladı ve "evet" dedi.

Görevli, "Size bir haberim var. O kadın bir sahte-kârdır. Üstelik hasta bir çocuğu da yok. Sizi fena halde kandırmış arkadaşım." De vincenzo; "Yani ortada ölümü bekleyen bir bebek yok mu?" dedi. "Hayır, yok" dedi görevli. "İşte bu, bu hafta duyduğum en iyi haber," dedi, de Vincenzo.

KORKU

İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için, sevmekten korkuyor.

Sevilmekten korkuyor, kendisini sevmeye layık görmediği için.

Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için. Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.

Duygularını ifade etmekten korkuyor, reddedilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğinin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için.

Ölmekten korkuyor, aslında yaşamayı bilmediği için.

Ve yaşamaktan korkuyor, kendisi için değil, başkalarına göre yaşadığı için.

İNANIYOR MUSUN?

Adamın biri, her zaman yaptığı gibi saç ve sakal tıraşı olmak için berbere gider ve kendisiyle ilgilenen berberle koyu bir sohbete başlarlar. Pek çok konu üzerinde konuştuktan sonra, birden Allah ile ilgili bir konu açılır.

Berber:

- Bak beyefendi! Ben senin bahsettiğin Allah'ın varlığına inanmıyorum.

Adam:

- Peki, neden böyle diyorsun?

Berber:

- Bunu açıklamak çok kolay. Bunu görmek için dışarı çıkmalısın. Lütfen bana söyler misin? Allah var olsaydı; bu kadar çok sorunlu, sıkıntılı, hasta insan olur muydu? Terk edilmiş çocuklar olur muydu? Eğer Allah olsaydı, kimse acı çekmez, birbirini üzemezdi. Allah var olsaydı, böylesi şeylere fırsat vermezdi.

Adam bir an durdu ve düşündü, ama gereksiz bir tartışmaya girmek istemediği için cevap vermedi. Berber işini bitirdikten sonra, adam ücretini ödeyip dışarıya çıktı. Tam o esnada, caddede uzun saçlı ve sakallı bir adam gördü. Adam bu kadar dağınık görüldüğüne göre, belli ki tıraş olmayalı uzun zaman geçmişti. Adam berber dükkânına geri döndü.

Adam:

- Biliyor musun ne var? Bence berber diye bir şey yok.

Berber:

- Bu nasıl olabilir ki? Ben buradayım ve ben bir berberim.

Adam:

- Hayır, yok. Çünkü olsaydı caddede yürüyen uzun saçlı ve sakallı adamlar olmazdı.

YANKI

Bir adam, oğlu ile ormanda yürüyüş yapıyor.

Birden çocuk takılıp düşüyor ve canı yanıp “Ahhhh” diye bağıyor.

İlerideki dağın tepesinden “Ahhhh” diye bir ses geri geliyor.

Çocuk şaşırıyor. Merak ediyor ve “Sen kimsin” diye bağıyor. “Sen kimsin” diye cevap geliyor dağdan...

Çocuk kızıyor. “Sen bir korkaksın” diye bağıyor. Dağdan gelen ses “Sen bir korkaksın” diye cevap veriyor.

Çocuk babasına dönüp “Ne oluyor böyle?” diye soruyor.

“Oğlum” diyor adam, “Dinle ve öğren!”

Dağa dönüp “Seni seviyorum” diye bağıyor.

Gelen cevap “Seni seviyorum“ oluyor.

Baba tekrar bağıyor,

“Sen bir harikası...”

Gelen cevap “Sen bir harikası.”

Oğlan çok şaşırıyor, ama ne olduğunu gene anlamıyor.

Babası anlatıyor...

“İnsanlar buna ‘Yankı’ derler, ama aslında o ‘Yaşam’dır. Yaşam daima sana senin verdiklerini geri verir. Yaşam davranışlarımızın aynasıdır. Daha

fazla sevgi istediğın zaman daha çok sev! Daha fazla şefkat istediğinde, daha şefkatli ol!. Saygı istiyorsan insanlara daha çok saygı duy. İnsanların sabırlı olmasını istiyorsan, sen sabırlı olmayı öğren. Bu kural yaşamımızın bir parçasıdır, herkes için her zaman geçerlidir.Yaşam bir tesadüf değil, yaptıklarımızın bir aynada yansımasıdır.”

HUZUR NEDİR?

Halkı tarafından çok sevilen bir kral, huzuru en güzel resmedecek sanatçıya büyük bir ödül vereceğini ilan eder. Yarışmaya çok sayıda sanatçı katılır. Günlerce çalışırlar, birbirinden güzel resimler yaparlar, eserleri saraya teslim ederler. Tablolara bakan kral sadece ikisinden hoşlanır. Ama birinciyi seçmesi için karar vermesi gereklidir.

Resimlerden birisinde bir göl vardır. Göl, tıpkı bir ayna gibi etrafında yükselen dağların görüntüsünü yansıtmaktadır. Üst tarafta pamuk beyazı bulutlar gökyüzünü süslemektedir. Resim, bakanlara mükemmel bir huzur hissi verecek kadar güzeldir.

Diğer resimde de dağlar vardır. Ama engebeli ve çıplak dağlar. Dağların üstündeki öfkeli gökyüzünden boşanan yağmurlar ve çakan şimşek ise resmi daha da sıkıntılı bir hale sokmaktadır. Dağın eteklerindeki şelale insana gürültüyü, yorgunluğu hatırlatacak kadar hırçın resmedilmiştir. Kısaca resim, pek de öyle huzur verecek türden değildir.

Fakat kral resme bakınca, şelalenin ardında kayalıklardaki, çatlaktan çıkan mini minnacık bir çalılık görür. Çalılığın üstünde ise bir anne kuşun örttüğü bir kuş yuvası göze çarpmaktadır. Sertçe akan suyun orta yerinde anne kuşun kurduğu yuva izle-

yenlere harika bir huzur ve sakinlik örneği sunmaktadır.

Ödülü kim kazandı dersiniz? Tabii ki ikinci resim... Kral bunun nedenini şöyle açıkladı:

"Huzur hiçbir gürültünün, sıkıntının ya da zorluğun bulunmadığı yer demek değildir. Huzur, bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükunet bulabilmesidir."

SON AKŞAM YEMEĞİ

Leonardo da Vinci 'Son Akşam Yemeği' isimli resmini yapmayı düşündüğünde büyük bir güçlkle karşılaştı. İyi'yi İsa'nın bedeninde, Kötü'yü de İsa'nın arkadaşı olan ve son akşam yemeğinde ona ihanet etmeye karar veren Yahuda'nın bedeninde tasvir etmek zorundaydı.

Resmi yarım bırakarak bu iki kişiye model olarak kullanabileceği birilerini aramaya başladı. Bir gün bir koronun verdiği konser sırasında, korodakilerden birinin İsa tasvirine çok uyduğunu fark etti. Onu poz vermesi için atölyesine davet etti, sayısız taslak ve eskiz çizdi. Aradan üç yıl geçti. "Son Akşam Yemeği" neredeyse tamamlanmıştı, ancak Leonardo da Vinci henüz Yahuda için kullanacağı modeli bulamamıştı.

Leonardo'nun çalıştığı kilisenin kardinali, resmi bir an önce bitirmesi için ressamı sıkıştırmaya başladı. Günlerce aradıktan sonra Leonardo vaktinden önce yaşlanmış genç bir adam buldu. Paçavralar içindeki bu adam sarhoşluktan kendinden geçmiş bir durumda kaldırım kenarına yığılmıştı.

Leonardo, yardımcılarını adamı güçlkle de olsa kiliseye taşımalarını söyledi. Çünkü artık taslak çizecek zamanı kalmamıştı. Kiliseye varınca yardımcıları adamı ayağa diktiler. Zavallı, başına ge-

lenleri anlamamıştı. Leonardo adamın yüzünde görülen inançsızlığı, günahı, bencilliği resme geçiriyordu...

Leonardo işini bitirdiğinde, o zamana kadar sarhoşluğun etkisinden kurtulmuş olan berduş gözlerini açtı ve bu harika duvar resmini gördü. Şaşkınlık ve hüznün dolu bir sesle şöyle dedi: "Ben bu resmi daha önce gördüm..."

"Ne zaman?" diye sordu Leonardo da Vinci, o da şaşırmıştı...

"Üç yıl önce," dedi adam. "Elimde avucumda olanı kaybetmeden önce... O sıralarda bir koroda şarkı söylüyordum. Pek çok hayalim vardı. Bir ressam beni İsa'nın yüzü için modellik yapmak üzere davet etmişti..."

İyi ve Kötü'nün yüzü aynıdır...

Her şey, insanın yoluna ne zaman çıktıklarına bağlıdır...

ESAS AKIL

Bir akıl hastanesini ziyareti sırasında, adamın biri sorar:

"Bir insanın akıl hastanesine yatıp yatmayacağını nasıl belirliyorsunuz?"

Doktor, "Bir küveti su ile dolduruyoruz. Sonra hastaya üç şey veriyoruz. Bir kaşık, bir fincan, ve bir kova. Sonra da kişiye küveti nasıl boşaltmayı tercih ettiğini soruyoruz. Siz ne yapardınız?" der.

Adam, "Ooo! Anladım. Normal bir insan kovayı tercih eder. Çünkü kova, kaşık ve fincandan büyük."

"Hayır," der doktor, "normal bir insan küvetin tıpasını çeker."

Ders: Akıl, sadece bize sunulanlar dışında çözüm bulmaktır.

RUS ÇARI

Bir defasında Rus çarı at arabasıyla ülkesini dolaşıyormuş.

Araba yoldaki kanal inşaatının önünde durmak zorunda kalmış. Yolunun üzerinde kanal kazan işçiler çarın arabasını görünce heyecanla irkilmişler.

Çar arabadan inmiş ve kan ter içinde kalan bir işçiye sormuş:

“Bu kadar yoruluyorsun, kan ter içinde kalıyorsun peki iyi para kazanabiliyor musun?”

“Bana yetecek kadar kazanıyorum efendim,” diye yanıt vermiş işçi.

“Yani ne kadar,” diye tekrar sormuş çar.

İşçi başını öne eğmiş ve şöyle yanıt vermiş;

“Borçlarımı ödeyebiliyorum. Gelecek için faize yatırabiliyorum, kalanı ile de her gün sıcak tasta yemek yiyebiliyorum efendim.”

Çar çok şaşırılmış. Ülkede bu kadar az para kazanan, boğaz tokluğuna çalışan bir kanal işçisi nasıl olur da bu kadar az parayı, bu kadar çok yerde, bu kadar verimli kullanabilir diye merak etmiş.

Dayanamadan tekrar sormuş:

“Peki, paranı nasıl yettirebiliyorsun da bu kadar faydalı işe fırsat bulabiliyorsun?”

İşçi yanıt vermiş:

“Babama bakıyorum: Bu eski borçlarımı ödediğim anlamına gelir. Oğlumun nafakasını çıkarıyorum: Bu ise gelecek için yatırım yaptığım anlamına gelir. Yani böylece paramı faize yatırmış oluyorum. Her gün bahçemde tek yetişen sebzeyi, lahanayı yiyoruz: Olsun! Lahana da sıcak yemektir. Karnımız doyuyor sevgili Çarım,” demiş.

PAPA VE MOİZ

Yüzyıllar önce Papa bütün Yahudilerin Roma'yı terk etmeleri gerektiğine karar verir. Doğal olarak Yahudi toplumundan büyük bir tepki gelir. Bunun üzerine Papa, Yahudi toplumundan önde gelen birisiyle karşılıklı dini bir müzakere yapmalarını önerir. Yahudiler kazanırsa kalacaklar, Papa kazanırsa gidecekler.

Yahudiler çaresiz kabul eder ve temsilci olarak Moiz'i seçerler. Ancak Moiz'in Papa ile aynı dili konuşamaması nedeniyle müzakerede konuşmak yerine sadece işaret dilinin kullanılmasını teklif ederler. Papa kabul eder.

Müzakere günü geldiğinde, iki taraf karşılıklı yerlerini alırlar ve karşılıklı olarak bir süre bakıştıktan sonra Papa elini kaldırarak üç parmağını gösterir. Buna karşılık Moiz tek parmağını kaldırır. Papa parmaklarını sallayarak başının etrafında çevirir. Moiz ise parmağıyla yeri işaret ederek oturduğu yeri gösterir. Papa yanındaki çantadan bir parça ekmek ve şarap çıkartınca; Moiz de bir elma çıkarır. Bunun üzerine Papa ayağa kalkarak: "Ben pes ediyorum, Yahudiler kalabilirler," der.

Müzakere sonrasında Papa'nın etrafına toplanan kardinaller Papa'ya ne olduğunu sorduklarında Papa;

- Ben önce 3 parmağımı gösterip Kutsal Üçlüyü işaret ettim. Buna karşılık o bana tek parmağını gösterip her iki dinin de tek tanrıyı tanıdığını söyledi. Ben parmaklarımı sallayıp başımın etrafında çevirerek tanrının bizim etrafımızda olduğunu gösterdiğimde o da oturduğu yeri işaret ederek tanrının onların durduğu her yerde olduğunu işaret etti. Ben kutsal ekmek ve şarap çıkartıp tanrının bizim günahlarımızı bağışladığını göstermek istediğim zaman da hemen bir elma çıkartıp bana ilk günahı hatırlattı. Adamın her şeye bir cevabı vardı. Ne yapabilirdim ki?

Tabii aynı sıralarda, Yahudi cemaati de Moiz'in etrafını sarmış ona nasıl başardığını soruyorlardı. Moiz:

- Önce bana 3 parmağını gösterip 3 gün içinde burayı terk etmemizi istedi. Ben de ona bir tekimin bile ayrılmayacağımızı söyledim. Sonra bütün şehrin Yahudilerden temizleneceğini söyledi. Ben de, hiç bir yere gitmeyip olduğumuz yerde kalacağımızı söyledim.

- Sonra ne oldu? diye kalabalık heyecanla sordu.

- Valla, sonrasını ben de pek anlamadım. Adam biraz hiddetlendi ve öğle yemeğini çıkarttı. Bunun üzerine ben de benimkini çıkarttım. Hepsi bu!..

İnsanların ne konuştuğu değil, ne anladığı önemlidir...

MAHALLELİ KASABA

Küçük bir kasabanın dört ayrı mahallesi varmış. Birinci mahallede Evetama'lar yaşıyormuş. Evetama'lar ne yapılması gerektiğini bildiklerini düşünürlermiş. Yapma zamanı geldiğinde ise "evet, ama" diye cevap verirlermiş. Cevapları hep yanlış olurmuş. Suçu başkalarına atmakta da ustaymışlar. İkinci mahallede Yapıcam'lar yaşarmış. Ne yapacaklarını bilirlermiş. Kendilerini yapacakları şeye adım adım hazırlarlarmış, ama yapacakları sırada şanslarını kaçırdıklarının farkına varırlarmış. Bu mahallede insanların dizleri dövölmekten yara bere içindeymiş. Yaşamı ertelememek için verdikleri kararı bile ertelerlermiş. Üçüncü mahallede yaşayan Keşkeci'lerin, hayatı algılama güçleri mükemmelmiş. Neyin yapılması gerektiğini daima en isabetli şekilde bilirlermiş ama her şey olup bittikten sonra. Keşke'cilerin de başları kanarmış hep, duvarlara vurmaktan! Kasabanın en yeşil bölgesinde, en güzel evlerin olduğı mahallede ise İyikiyaptım'lar otururmuş. Keşkeci'ler bu mahallede yürüyüşe çıkar, etrafa hayranlıkla bakarlarmış. Yapıcam'lar Keşkeci'lerle birlikte bu mahallede yürüyüşe çıkmak ister ama bir türlü fırsat bulamazlarmış. Evetama'lar ise mahallenin güzelliğini görmek yerine, ağaçların gölgelerinin yeterince geniş

olmadığından, güneşin daha erken saatte doğması gerektiğinden şikâyet ederlermiş. İyikiyaptım mahallesindeki insanların kusuru da, beyinlerinde mazeret üretme merkezlerinin olmayışymış!

ZAMAN DEDİĞİN

10 yılın değerini anlamak için,
 yeni boşanmış çifte sorun.
 1 yılın değerini anlamak için,
 Sınıfını geçemeyen bir öğrenciye sorun.
 9 ayın değerini anlamak için
 yeni doğum yapmış bir anneye sorun.
 1 ayın değerini anlamak için,
 Dünyaya prematüre bebek getiren bir anneye so-
 run.
 1 haftanın değerini anlamak için,
 Haftalık derginin editörüne sorun.
 1 saatin değerini anlamak için,
 buluşmak için birbirini bekleyen aşıklara sorun.
 1 dakikanın değerini anlamak için,
 uçak tren veya otobüsü kaçıran birine sorun.
 1 saniyenin değerini anlamak için,
 Kaza geçirmiş bir insana sorun.
 1 milisaniyenin değerini anlamak için,
 Olimpiyatlarda gümüş madalya almış birine sorun.

YEDİ KUTSAL GERÇEK

- Kaç yıldır benim yanımdasın?
- 20 yıldır efendim.
- Bu zaman süresince benden ne öğrendin?
- Hiçbir şeyle değişmeyeceğim yedi gerçek öğrendim.
- Ömrüm seninle geçtiği halde topu topu yedi gerçek mi öğrendin?
- Evet!
- Söyle bakalım öyleyse, neler öğrendin?
- Baktım ki herkes bir şeyi dost ediniyor, ona gönül verip bağlanıyor. Ancak, bunların hemen hepsi insanı yarı yolda bırakıyor. Ben ise, beni hiç bırakmayacak, ölümden sonra bile benimle gelecek şeyleri aradım. Ve dost olarak iyilikleri seçtim kendime. Ki, onlar sonsuz bir yükselme yolculuğuna çıkmış insanoğlunun hiç tükenmeyecek azığı ve en gerçek dostlarıdır.
- Çok güzel ikincisi ne bakalım?
- Baktım ki, insanların birçoğu geçici dünya değerlerine dört elle sarılmış onları koruyor, kasalarda saklıyor, kaybolmaması için her çareye başvuruyor. Kimi zenginliğine, kimi güzelliğine, kimi ününe tutunmuş sımsıkı, onları elden çıkarmamak için çırpınıp duruyor. Oysa ben varlığımı ve bütün is-

teklerimi O'na satıp, gönlümü yalnız O'nun sevgisine açtım.

- Devam et!

- İnsanların üstün olmak için birbirleriyle yarışıklarını gördüm. Ancak birçoğu üstünlüğü yanlış yerlerde arıyor ve birbirinin üstüne basarak yükselmek istiyordu. Bunun üzerine üstünlüğü geçici dünya değerlerinde değil, akıl ve ahlakça yükselmekte, kötülüklerin her çeşidinden el etek çekip, iyiliklere vasıta olmakta aradım.

- Devam et yavrum!

- Yine baktım ki, insanlar sabahtan akşama birbirleriyle uğraşıyor, boş yere hayatı zehir ediyorlar kendilerine. Bütün bunların benlik, bencillik ve çekememezlikten ileri geldiğini gördüm. Ve gönlümü bu kirlerden arıtarak, herkesle dost olup, huzur ve güven içinde yaşamamanın yolunu buldum.

- Sonra?

- Nedense herkes hatasının sebebini hep dışta arıyor ve başkalarını suçlamak yoluna sapıyordu. Böylece suçlarının örtüsü altına saklanıyordu. Oysa insanın başına ne geliyorsa, kendi yüzünden ve kendi eliyle geliyordu. Bunu bilip yalnız kendimle cenge girerek, nefsimin iradesine uymamaya ve vesvese verenin ağına düşmemeye çalıştım.

- Doğru!..

- Baktım ki insanlar şu bir lokma ekmek ve dünya geçimi için helal harm demeden, her türlü hakkı çiğnemekten çekinmiyorlar. Hem başkalarının hakkını alıp onları yoksul bırakmakla, hem de bu haksızlığın azabını ağır bir yük gibi vicdanlarında

taşımakla iki kere kötülük etmiş oluyorlar. Oysa doğru yaşanıldığında ve hakça bölüşüldüğünde, dünya nimetleri insanlara yeter de artar bile.

- Ve yedincisi nedir evlat?

- Yedinci olarak şunu gördüm ki, insanlar bir şeye dayanmak ve güvenmek ihtiyacındadırlar. Kimi zenginliğine, kimi güzelliğine... Bunların hepsi de bir süre sonra yıkılacak iğreti desteklerdir. Ben ise yalnız O'na sığınıp yalnız O'ndan yardım diledim. Ve bunun karşılığı sonsuz bir güven oldu.

- Seni tebrik ederim evladım. Ben de yıllar yılı bütün din kitaplarını inceledim. Hepsinin bu yedi gerçek etrafında toplandığını tespit ettim.

AKILLI BİLGE

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde birbirlerini çok seven iki genç varmış. Bunlar evlenmek istiyorlarmış ve sonunda evlenmişler. Evliliğin ilk günleri çok mutlu geçmiş. İstemişler ki yaşamları mutlu geçsin. Ya bu mutlulukları bir gün bozulursa diye çok korkmuşlar.

- Nasıl hep mutlu kalabiliriz, diye birbirlerine sormuşlar. Ancak evli gençler bir çözüm bulamamışlar.

- Bilgeye gidelim, o bize bir yol gösterir, demişler. Hemen bilgeye gitmişler.

- Efendim bize mutluluğun yolunu gösterir misiniz, diye sormuşlar. Bilge düşünmüş. İki gence bakmış. İkisinin de iyi insan olduğu nu anlamış.

- Hiç sıkıntıları olmayan bir evli çift arayın. Bulduğunuzda onların giydiği ketenden bir parça alın. Bu parça yanınızda olduğu surece mutlu olacaksınız, demiş bilge Genç evliler yola düşmüşler. Önce Kral ile kraliçenin kapısını çalmışlar. Niye geldiklerini anlatmışlar.

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar.

- Aslında bir sıkıntımız yok, demiş kral. Sonra derin bir ahhh çekmiş.

- Ama bizim çocuğumuz olmuyor. Zaman zaman buna üzülüyoruz, demiş kral. Genç evliler, kral ve

eşinin mutlu olmadığını anlamışlar. Tekrar yola düşmüşler. Bu kez ülkenin en zengin adamının kapısını çalmışlar. Zengin adama neden geldiklerini anlatmışlar. Sonra da;

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar.

- İşlerim iyi. Çok para kazanıyorum doğrusu. Ama çocuklarım çok. Onların sorunları ile uğraşmak beni zaman zaman üzüyor, demiş zengin adam. Zengin adamın da mutlu olmadığını anlamışlar. Tekrar yola düşmüş evliler. Bütün dünyayı gezip dolaşmışlar. Hiç sıkıntısı ol mayan bir aileyle karşılaşmamışlar. Umutsuzluğa kapılmaya başlamışlar. Mutluluğun yolunu öğrenemedikleri için üzgünlermiş. Eve dönüyorlarmış. Bir yerde önlerine bir çoban çıkmış. Yanında karısı varmış. İki çocukları ve bir de köpekleri varmış. Çoban elindeki ekmeği çocuğuna ve köpeğine yediriyormuş. Hepsinin yüzü gülüyormuş. Mutlu görünüyorlarmış. Çoban ve ailesinin yanına gitmişler. Onlara:

- Mutlu musunuz, diye sormuşlar.

- Mutluyuz. Bir sıkıntımız yok, demişler. Genç evliler sevinmişler.

- Bize keten gömleğinizden bir parça koparıp verir misiniz, diye sormuşlar.

- Veremeyiz. Çünkü bizim keten gömleğimiz yok, demiş çoban. Genç evliler üzgün ve öfkeli evlerine dönmüşler. Hemen bilgenin yanına gitmişler. Başlarından geçenleri anlatmışlar.

- Bizi niye kandırdın? Dünyayı dolaştık. Hiç mutlu birini bulamadık, demişler.

- Yaptığınız geziden bir şey öğrenmediniz mi?

Yaşadıklarınız size deneyim kazandırmadı mı, diye sormuş bilge onlara.

- Öğrendik. Paranın, çocuğun, eşyanın tek başına mutluluk getirmediğini öğrendik. Mutlu olmanın yollarını bulamadık. Mutlu olmak için insana kalbinin yeterli olduğunu öğrendik. Mutluluğun bir şeye bağlı olmadığını öğrendik, demişler.

- Mutlu olmak için başka bir nedene gerek yok. Bunu bilmek mutlu olmak için yeterlidir. Yaşamınız boyunca mutlu kalın, demiş bilge.